

A SZERETET MÉG NEM SZERELEM

FINTA ISTVÁN

*A borítón látható kép:
Civitas Fortissima szobor - Balassagyarmaton*

A SZERETET MÉG NEM SZERELEM

KISREGÉNY

ÍRTA: FINTA ISTVÁN

Készült valamikor a 20. század
hetvenes éveiben

Hagyományos gépirásból számítógépbe
átírta és szerkesztette leánya:

Finta Kata,

2017. október 14-18-ig

Bedő Tamás művezető volt az egyik fővárosi nagy bútorgyárban. Szakmájához kitűnően értett, a rábízott munkát pontosan, idő előtt teljesítette; újabb bútorformák, bútorfajták tervezésében határozott tehetsége volt. Nagy részben neki volt köszönhető, hogy a gyár készítményeinek színvonala jóval meghaladta a hasonló üzemekben készült bútorokét.

A vásárlók keresték az itt készült bútorokat. Tomit, mert mindenki ezen a néven ismerte, a gyár tulajdonosa is szerette, megbecsülte, de egyben félt is tőle, mert a munkatársai őt tekintették vezetőjüknek, mindenben elfogadták, követték a tanácsait. Az olyan bérharcok, melyeket ő vezetett, rendesen eredményesek lettek. Szocialista elveket vallott, melyeket a társaival is ismertetett, s azokat mind beszervezte a szakszervezetbe. A legfőbb elve az volt: mindenki az egyért, az egy az egészért. A tulajdonos egy munkást sem bocsáthatta el az ő tudomása nélkül; különben az egész üzemben leállt a munka.

Azt is megkísérelte, hogy pénzzel, ígéretekkel rábírja, hogy ne a munkások, hanem az ő érdekeit védje, de Tominál nem ért el sikert; az alig harminc éves fiatal vezető kitartott elvei mellett. Próbálkozott megfélemlítéssel is, vádakot koholt, de a rendőrség, - habár állandóan megfigyelés alatt tartotta, - soha, semmi bizonyítékot nem tudott felhozni ellene. A tulajdonos viszont félt elveszíteni, mert távozása a gyár hírnevét kockáztatta volna.

Tűrhetően jól keresett, az új bútorokért természetesen külön díjazást is kapott. Szolid életet élt, ezért jelentékeny összeget tudott megtakarítani: házépítésre gyűjtögetett. Eddig mindig albérletben húzódott meg, de mindig arra gondolt, hogy majd, mint házasember, nem szoronghat egy kis szobában. A helyzet az volt, hogy az hamar bekövetkezett. Már évek óta szoros kapcsolat alakult ki közte, és az üzem szép gyors- és gépipőnője között. Gizikének hívták, és ugyanazon a településen született, ahol ő. Az esküvőt akkorra tervezték, amikor elkészül a családi ház.

Szép az erős elhatározás, de a szerelmesek azt sokkal nehezebben tudják megvalósítani; sőt, előre sejthető, hogy a türelmük nem tart ki a megvalósulásig. Náluk is ez volt az eredmény: megtartották az esküvőt.

Főbélrlőjük azonban kijelentette, hogy fiatal házaspár ott maradhat, de a gyereksírást nem hajlandó túrni; ha az bekövetkezik, menniük kell az albérletből.

Két szerelmes kis helyen is elfér, sőt, örülnek, ha közel szorulhatnak egymáshoz; tehát a kis szobában is boldogok voltak. Pár hónap múlva azonban az asszonyka megsúgta, hogy az utód életjelt adott magáról. Már ekkor volt egy kis házhelyük Kispest legszélén, ahol aránylag olcsón jutottak hozzá. Elhatározták, hogy tovább nem halogatják a házépítést. Szerencsájük volt, mert a szülők is juttattak valamennyit, azt kiegészítette egy jelentős baráti kölcsön. Az is, hogy a házhelyük távol esik a munkahelyüktől, őket nem bántotta; fiatalok voltak, legfeljebb reggelenként egy órával korábban kell munkába indulni. Ha együtt van a szükséges pénz, egy kétszobás családi ház felépítése nem tart hosszú ideig. Már tavasz végén saját kis tanyájukba költözhettek.

A fiatal házaspár szülei Szlovákiában, Poprádfelkán, a vasútnál voltak alkalmazásban, de a távolba szakadt gyermekeikkel továbbra is jó volt a kapcsolatuk; a nyári szabadságukat mindig náluk, szülőföldjükön töltötték. Tulajdonképpen itt szövődött köztük a szorosabb szerelmi kapcsolat. Munkahelyükön a fővárosban is naponta látták egymást, de ott a munkájuk lekötötte, nem akadt alkalom a barátkozásra. Itt a szabadságuk idején naponta együtt lehetek. Két egészséges, jól fejlett fiataalt a gyakori közellét rendszerint közel hoz egymáshoz.

Tomí nagy természetbarát volt. Itt a csodálatos szépségű táj elbűvölte. Dehogyan ült volna ő bent a szobában; naponta felült a tátrai üdülőhöz vezető villamosra, hogy ott Tátrafüreden, Tátralomnicon, vagy a Csorbatónál a csodálatos sziklacsúcsok aljáról gyönyörködjön a tájban.

Legtöbbször Gizikével kettesben tették meg a szívet-lelket gyönyörködtető kirándulást. Csakhogy a szív nemcsak a tájban tud gyönyörködni, egymásban is találtak olyat, ami gyönyörűséget okozhat. Hatással lehetett az égre-meredő óriás sziklacsúcsok által okozott szorongás, mely aztán egymás karjaiba vezette őket. Összesimulva andalogtak, tervezgettek. Erre a célra szebb helyet keresve sem talált volna egy szerelmespár.

Az állandóan susogó fenyők merész tervet súgtak a megvalósíthatóságnak.

Mindkettőjüknek rendkívül tetszettek a fából, faragott gerendák-ból épített földszintes és emeletes kis nyaralóházak; a művészi hatást még jobban kiemelte az azokat körülölelő fenyves. Különösen egy nem nagy, de kicsiségével még fokozottabban érvényesülő emeletes villa. Benne nem jártak, de elképzelték, hogy az emeleten alig fér el több, mint két, esetleg három kis szoba, földszinten konyha és mellékhelyiségek lehetnek. Az emelet közepén széles terasz volt látható, melyet csipkézett fafaragások díszítettek.

Onnan gyönyörű lehet a kilátás a hegycsúcsok fölé. Elképzelték, hogy ez milyen szépen mutatna, ha a Balaton vizében tükrözhetne. Ez a ház volt vágyaik netovábbja; órákig álltak előtte napi sétájukat megszakítva. Még arról is végleges döntés született, hogy ott hogyan fogják berendezni. A tervezgetés pár évig ismétlődött, de egyesek nem változtattak a terven. Az esküvő halogatására is az adott magyarázatot, hogy gyűjtögessék a lassan gyarapodó alaptőkét.

A természeti alaptörvénye végre is arra kényszerítette, hogy neki engedelmeskedjenek, és megtartva az esküvőt, Kispest szélén építsenek egy kis családi házat, csak a jövőre lett áthelyezve a megvalósítás.

++II++

Havasi Laci egy Szabolcs-megyei tanyai iskolájával egybeépített tanítói, természetbeni lakásban született. Szülei kezdettől fogva ott tanítottak; nem vágytak el onnan. Az épület az országút mellett haladt, de a legközelebbi szomszédhoz csak nehezen jutott el a kiáltás. Ez nem nagyon zavarta őket; a férfi szabad idejében az apróvadban bővelkedő tájat kalandozta be; bőségesen ellátta a konyhát hússal, az asszony írogatott; írásai rendszeresen megjelentek nyomtatásban; így ő nem unatkozott.

Még a beszerzés sem okozott nagy gondot, ha a postát vagy az üzleteket akarták elérni, egyikük felpattant a kerékpárra és könnyen megtette azt a nyolc kilométeres utat a faluig.

A kis Lacinak meg igazán mesés volt a nagy szabadság, amit itt senki nem korlátozott.

Mikor már nagyobbacska lett, átvette apja mellett a hajtó szerepét, kettesben vadászgattak, járták a határt.

A Népiskolában már átvette a beszerző szerepét is; a posta, az üzlet felkeresése az ő feladata lett. Mindez nem ártott neki, hanem inkább kitűnően megedzette. Bátor kis fickó lett, a félelemnek még csak a fogalmát sem ismerte.

Aztán elérte a középiskolás kort. Az ereje, de különösen a bátorsága a gimnáziumban is hamar tekintélyt szerzett neki. Osztálytársai vezérüknek tekintették, de még a nagyobb osztályosok is tiszteletben tartották. Még a felsősökkel is szembeszállt, ha bántani akarták; ilyenkor, ha ki is kapott, neki elégtételül szolgált az, hogy közben ő is üthetett.

Nem szerette a városi diákság szokásait. Az írnő anyjától mindig a legszebb magyar beszédet hallotta, ezért az akkorában terjedni kezdő értelmetlenségekkel telített beszédmodort egyenesen utálta. Apjától tudta, hogy a társai által használt szavak nagy része cigányszó, a diákság valószínűleg Arany János jegyzeteiből másolta ki. Az író ugyanis, mikor a nagyidai cigányok című művét írta, összegyűjtötte azokat a szavakat. Ugyanis ott a „csaj” olyan nőt jelentett, akit bárki és bárhol az első szóra megkaphat. A többi felkapott szó, köszönés sem volt sokkal szelídebb jelentőségű. Az, ahogy a más-nemű társaikkal érintkeztek, szintén utálatos volt előtte. Szülei őt a nők iránti tiszteletre nevelték. Ettől későbbi életében sem tért el soha.

Szabadidejét inkább sportolással töltötte. Erre volt is alkalm, mert az intézet udvarán volt nyújtó és korlát, amikor tehetett, mindig ezeken kísérletezett.

Nagyobb diákkorában pedig a városi sportegylet rendes tagja lett, ahol az edzők irányították gyakorlatait.

Abban az időben szokásos volt a diákság, és az iparos legények, inasok közötti harc, ha valakit külön kaphattak, az nem úszta meg szárazon. Ilyen harcokban rendszerint a testileg gyöngébb szervezetű diákság volt a szenvedő fél, mert az iskolai testnevelés, a sport akkor is elhanyagolt tantárgyként szerepelt; de ha a diákok között észrevették, hogy Laci is ott van, az ellenfél harc nélkül megszaladt. Tapasztalták, hogy ahová ő üt, a helye még hetek múlva is látható.

A sportból leginkább a birkózást kedvelte, ha megfelelő társra talált, óráig képes volt a szőnyegen küzdeni. Boldog volt, ha az erősebbet, vagy a súlycsoportban nehezebbet két vállra fektethette; ezt gyakran el is érte.

Sosem hanyagolta el a tanulást; nem leste, hogy mikor kerül rá a felelés, ő minden leckére felkészült; nem csoda, hogy a neve mindig az elsők között szerepelt. Tanárai szerették. A jó tanulásra az is erőt adott neki, hogy kiskorától kezdve mindig orvosi pályára akart menni, érezte, hogy ha a célját el akarja érni, akkor arra fel kell készülni. Már tanuló korában fel tudta mérni, hogy az elmaradt tanyai népnek jó nevelőkre, és különösen orvosokra van szüksége.

Egyetemi felvételnél nem volt semmi hiba, de annál nagyobb volt az anyagi gond. A szülők csak nehezen tudták előteremteni a szükséges összeget, mert sem az egyháztól, sem az államtól nem kaptak segílyt. Ezen úgy igyekezett segíteni, hogy középiskolás diákokat tanított, készített fel a vizsgáikra. Nem sokat, de valamennyit ez is hozott. Gyakran vállalt munkát a pályaudvarokon ki- és berakodást, de a napszámos munkától sem riadt vissza, ha az ideje engedte. Ezzel nagyjából ő szerezte meg a tanításhoz szükséges összeget. Így ismerte meg a munkát, és az azt végző embereket.

A sportot még akkor sem hanyagolta el, mint egyesületi tag, rendszeresen járt edzésekre. A sport és a munka még jobban megedzette. Középszerű termet, széles vállak, domború mellkas, kőkemény izmok voltak rajta megfigyelhetők. Arra, hogy a társai szórakozásaiban részt vegyen, nem sok ideje maradt. Azok nem éppen szellemes szórakozásait nem is kedvelte.

Abban az időben alakuló „együttesek” egyenesen utálatosak voltak előtte; természetesen akkor mindegyiknek saját zeneszerzője, és dalköltője volt; az sem volt fontos, hogy mennyire értenek hozzá. Valamennyi dallamszerűt innen-onnan összelopkodtak, a dalköltő ragasztott hozzá valami hülye szöveget, melyet még a fűzfapoéták is szégyelltek volna magukénak elismerni.

Aztán a legbozontosabb odaült a két-három dob és cintányér mögé teljes erővel verve azokat; a többi összehalászott hangszerei-nek még az összehangolásával sem törődve, teljes erejével dolgozott, óriási zajt csapva. az ifjúság természetesen örült ennek, mert tánciskolai felkészülés nélkül, azonnal tudott a dob betartott ütemére rángatózni.

Az volt a legjobb táncos, aki a lehetetlen testficamokat, fajtalan mozdulatokat tudta bemutatni. Az együttes tagjai tele torokból fújták az értelmetlen szöveget.

Laci mindig attól rettegett, hogy a vezérének egyszer lenyeli a szájához szorított mikrofont, vagy az a torkán akad, és neki, mint orvosnövendéknek kell majd neki elsősegélyt nyújtania.

++III++

A kispesti családi ház boldogságát azonban megzavarta a második világháború, melybe hazánk is belekeveredett. Azokat, akiket a hatalom gyanúsnak tartott, - vagy a rendőrség állandóan szemmel tartott, - hívták be legelőször a katonasághoz. Ezeket nem osztották a rendes alakulatok közé, a munkásszázadokba, vagy az úgynevezett büntető-századokba kaptak beosztást.

Tomi is egy ilyenbe került. Még a kis jövevény meg sem érkezett, neki már indulnia kellett a harctér felé. Oda azonban sohasem juthatott el. Az történt ugyanis, hogy a vonatjuk BresztLitovszkot elhagyta, már a rokitrói mocsaras erdőségek között haladt kelet felé, egyszerre hatalmas robbanás rázta meg a hosszú kocsisort, nagy dőrejtől kísérve. Mikor kiugráltak az épen maradt kocsikból, hogy a vonat eleje teljesen szétroncsolódott. Nem sokkal ezután újabb robbanás következett, mert a sínekről a töltés oldalára zuhant mozdonyt a helyéről kiszorított nagyfeszültségű gőz szétvetette, darabjait messzire szórva.

Az emberek tanácstalanok voltak, amit csak fokozott az, hogy a mozdonyt másodikként követő másodosztályú kocsit a robbanás ereje a legjobban szétzúzta, akik abban tartózkodtak, azok odavesztek. Az élve maradt altisztek kiabálása, parancsszava nem tudott úrrá lenni a zűrzavaron. Tomi ezt arra használta fel, hogy több társával eltűnt az erdőben. Tudta, hogy a robbanás egy partizán akció befejezése, tehát azok valahol a közelben tartózkodnak. Másnap megtalálták őket. Azok külön alakulatokat szerveztek az ilyen szökevényekből; később rendszeresen részt vettek azok harcaiban.

++IV++

A középiskolai felső osztályait járó fiúk kezdenek fokozottabban érdeklődni a másik nembeliek iránt. Ahol Laci végezte iskolai tanulmányait, nem volt nagyon veszélyes a helyzet, mert ott csak polgári leányiskola volt, azok még kicsik, fejletlenek.

A polgári családok pedig általában szemmel tartják a lányok viselkedését. Ha egy diák bejáratos is az ilyen családokhoz, csak olyan önmaguknak bemagyarázott ideális szerelmek fejlődnek ki, melyek legtöbbször csak forró kézfogásokig, vagy lopott pusziig haladnak, későbbi kapcsolat csak ritkán alakul ki ezekkel.

Újabban azonban még ez is változott a helytelenül alkalmazott nemi-felvilágosítás következtében, mely inkább kíváncsivá teszi őket. Ha mégis eljutnak odáig, - mivel mindkét fél fejletlen - inkább csak kísérleteznek, előtanulmánynak számítható. Arra ugyan alkalmas, hogy tönkretégye a gyerek jövőjét, és az igazi szerelemre képtelenné alakítsa. Más a helyzet azonban a főiskolás korban.

Lacinál is jelentkeztek már gimnazista korában a szerelmi felálgolások, de partner hiányában, még olyan diákszerelem nem alakulhatott ki. Egyetemi polgár korában meglepetve szemlélte az ott tapasztalható helyzetet. Már az meglepte őt, ahogy a külön nemű évfolyamtársai egymással beszéltek. Különösen az tűnt fel, hogy ha két teljesen ismeretlen fiatal egymással találkozik, minden tartózkodás nélkül megszólítják egymást:

- Szia... Csao... Feri vagyok... Mici vagyok... s már karonfogva sietnek tovább.

Gyakran megtörténik, hogy az ilyen gyors ismerkedés után már a következő utcasaroknál így szól a fiú:

- Nincsenek otthon az öregek; nem nézed meg a bélyeggyűjteményemet?

A meghívás gyakran meghallgatásra talál. Másnap más lánnyal is ugyanazt teszi, legfeljebb bélyeggyűjtemény helyett magnót, vagy az új tánclemezt használja csaliétkül. A lány jól tudja, hogy a három közül rendszerint egyik sincs neki. Ha egyébként tetszik neki a fiú, minden tartózkodás nélkül követi. A lány előtt ismeretes a hívás célja, de gondolkodás nélkül megadja magát, mert tudatosítva van benne, hogy őt is ugyanolyan jogok illetik meg, mint a fiút. A látogatás rendkívül forró jelenettel kezdődik, mely szerintük már szerelem, de a végén már csak unalom. Az eset után mindketten, - de a fiú biztosan - cigarettára gyűjt, és nem tudják, hogy most mihez kezdjenek. Rendszerint a fiú oldja meg a kérdést, ha a lány továbbra is hízelegni akar.

- Most már hazamehetsz! Unlak! Különben is, tanulnom kell. Ha akarsz, holnap is benézhetsz... szia!

Ezt ők szerelemnek tartják, pedig csak a testet, lelket megrontó, egyszerű szeretkezés, - amire mert már régen ismerik, - nem is vágytak nagyon. Mégis, mivel sokan teszik, tehát máskor is gyakorolják. Ha két ilyen később összeházasodik, rövid idő múlva a válóperes-bíró előtt jelennek meg. Egy biztos, hogy az igazi szerelmet soha meg sem ismerik.

Laci jó megfigyelő volt, látta, hogy legtöbb diáktársa és társnője így cselekszik, de előtte mindig a szülei példája lebegett, akik még most is, mikor a fiuk éberré növekedett, akkor is úgy élnek, mint esküvőjük idején. Néhányszor megjelent a társaival az úgynevezett házi-bulikon is, de az igen sokszor elfajult, megtörtént az is, hogy mindnyájan meztelenre vetkezve táncoltak, s mosolyogtak, ha egy-egy párocscsa eltűnt egy időre a szomszéd szobában.

A társai gúnyolták a tartózkodását, de azzal sem törődött. A lányok nagy figyelmet szenteltek neki, igyekeztek legyőzni őt, de egyiküknek sem sikerült. Mindenik szeretett volna azzal dicsekedni, hogy ez a szálás, erőteljes fiú az ő „fiúja”.

Az évtársak között volt egy olyan tökéletes testű, szép szóke lány, aki fogadkozott, hogy le fogja győzni ezt a tartózkodó fiút. Ehhez neki valóban minden adottság rendelkezésre állt. Úgy viselkedett, mint egy ártatlan szüzecke. Megbotránkozott társai zabolátlan viselkedésén, elpirult egy-egy vaskosabb tréfa hallatára. Laci is fiatal volt, tetszett neki a szép, és nem maradt előtte látatlan az Éva tartózkodó magatartása sem.

Lassan barátkozás fejlődött ki köztük, s ez Lacinál szerelemmé fejlődött. Már a többiek is hozzászórtak, hogy kettőjüket mindig, mindenütt együtt látják. Laci már a jövőt kezdte tervezgetni, mikor majd összeházasodhatnak. Éva is teljesen játszott a fülig szerelmes nő szerepét, de unalmasnak tartotta a hosszú várakozást. Már alig várta, hogy vágyai teljesüljenek, mert az biztos, hogy teljesen fejlett fiú rendkívül tetszett neki. Éva egyre gyakrabban kérte Lacit, hogy egyszer már felmehessen a lakására, hangoztatva, hogy ő csak azt akarja látni, hogy milyen körülmények között él, semmi egyébre még csak nem is gondol. Laci azonban mindig elhárította.

- Ismerlek, tudom, hogy se te, se én nem gondolunk semmi meg nem engedett dologra, de én magam sem tartom illendőnek, még ha félig-meddig menyasszonya is, hogy egy nő legénylakásán keresse fel őt.

- Ugyan miért ne mehetnék fel hozzád? Mindenki tudja, hogy mi összetartozunk, sőt, nem is hiszik, hogy még ártatlanok vagyunk... Ez ma már természetes, és megszokott.

Laci azonban következetes maradt, nem adta fel eddig vallott álláspontját. Tudta, hogy ha feljönne hozzá, - mivel a természet által beleoltott vágyakozás őt sem kerülheti el, - még a helyrehozhatatlan is bekövetkezhet. Ő is látta naponta a rendkívül szép alakot, arcot, érezte a birtoklás vágyát, de azt is le tudta küzdeni. Éva azonban unta a várakozást.

Kileste, hogy mikor találja egyedül otthon, és besurrant a fiú szobájába. Laci nem sokkal előbb, kifáradva érkezett haza a vasúttól, ahol elég nehéz munkát végzett; végigdőlt a heverőn és hamar elnyomta az álom. Arra ébredt, mikor egy női test simult hozzá, akinek a testén nem volt más ruhadarab, mint egy vékony kombiné.

Laci elkomorodott. Szelíden eltolta magától a hozzá simuló lányt, és kérő hangon szólt:

- Éva, szerelmem! Öltözz fel, és menj innen, ha azt akarod, hogy tovább is szeresselek... Eddig jónak, ártatlannak ismerlek, és még hiszlek most is. Megértem, hogy már vágyakozol, azt én sem tagadom... Inkább hamarabb, még mint diákok, tartsuk meg az esküvőt...

- Bánom is én, ha meg is látnak. Szeretlek, te is szeretsz, annál inkább előlegezhetjük a jövőt, ha úgy is hamar megesküszünk...

- Azt jól tudod, hogy szeretlek, azt is, hogy én is csak férfi vagyok, aki ugyanúgy elvesztheti a fejét, mint most te, mikor feljöttél ide... Abban igazán nem kételkedhetsz, hogy én ugyanúgy akarlak, mint te. Azonban várok addig...

- Én pedig azt akarom, hogy ugyanúgy elveszíted a konok józanágodat, mint én. Azt hiszed, hogy a mai fiatalok ártatlanul, szűzen érkeznek el a házassághoz? Megnyugtatlak, hogy ilyen csak kevés, ha akad! Miért ne legyünk mi már most boldogok, ha nemsokára összeházasodunk? Addig is éppen úgy élhetünk, mint utána.

- Nem érted, hogy én tisztán akarok a házasságba lépni?

- Ne nevettesd ki magad! Azt hiszed, hogy én elhiszem, hogy te ebben a korban még tiszta és ártatlan vagy.

- Ugyanúgy te sem hiszed, nem hiheted ezt rólam... Ez már teljesen lehetetlen...

- Hogy rólam elhihated-e, azt rád bízom, ha akarod, hiszed, ha nem akarod, nem hiszed.

- Mese az... Te sem hiheted rólam komolyan, hogy te vagy az én első fiúm...

- Ha állítod, el kell hinnem, hogy több is lehetett. De hová tetted azt, vagy azokat?

- Amikor te tetszettél meg, akkor kiadtam az útját, dobtam, ahogy ma szokták mondani...

- Értem. Ez azt is jelenti, hogy majd ha egy másik jobban fog tetszeni neked, akkor engem is dobni fogsz?

- Mit gondolsz, hogy talán én a jövőbe látok? Elégedj meg azzal, hogy most téged szeretlek!

- Az még csak megjárja, ha a bekövetkező dobás még az esküvő előtt következik be, mert akkor elkönnyvelhető lennél, mint megunt szerető, és esküvő után úgy gondolod, hogy beszervezhető az új is a családba, mint kiegészítő? A szokásos házassági harmadik...

- Mit tudom én, mit bánom én... Most te kellesz!

Egy mozdulattal ledobta magáról az utolsó ruhadarabot is, és úgy ráfonódott Lacira, hogy csak nehezen tudta magáról lefejtetni a karjait.

- Nohát? Ez a te sokat hangoztatott szerelmed? Nem is igaz, hogy szerettél... Nekem is van tükröm, nem vagyok elbizakodott, de ilyet nem sokat találsz.

- Igazad van... Ilyet talán sehol sem talállok, azt elismerem. Mégis fenntartom azt az állításomat, hogy szeretlek, és szeretni is foglak, nem hiszem, hogy feledni tudnálak... De a mai nap eseményei után nem vehetlek el, mert a feleségemet nem csak szeretni, de becsülni is akarom. Ha mégis feleségül vennék, mi biztosíthat a kijelentéseid után, hogy nem éppen feleségemtől kapok-e aztán nemi-bajt? Éppen ezért sem veszek, és a szerelmemnek még csak az emlékét sem akarom bemocskolni... Ezért nem várom be, hogy engem is dobhass.

Most pedig szépen kérlek, vedd magadra a ruháidat, és menj haza. Aztán töröld ki az emlékezetedből még az emlékemet is. Én sajnálom, nem tudom ezt tenni... Te nekem ezután is az leszel, aminek a mai napig hittelek...

- És, ha ragaszkodom ahhoz, hogy érintetlenül nem távozom?

- Akkor nincs más mód, hogy én megyek el itthonról...

- Jól van. Megyek! De náladnál nagyobb bolondot még nem láttam.

Laci majdnem belebolondult a történetekbe. Hogyne, mikor hónapokon át ártatlannak hitte, olyan tökéletesen játszotta a szerepét. Nem tehetett róla, de még történetek után is szerette. Abban ő is teljesen igazat adott neki, hogy olyan férfi nem nagyon akad, aki egy ilyen alkalmat, ilyen szereplővel elmulaszt, bevallotta magának, hogy ez neki is emberfeletti erőfeszítésébe került... Egyedül az adott erőt neki, hogy a szüleire gondolt; különösen az apja gyakran ismételt mondására:

- Fiam, aki neked lefekszik esküvő előtt, az másoknak is megteszi. Csak olyat válasszál feleségül majd, akit minden körülmények között becsülni tudsz. Legtöbb fiatal szerelemnek nevezi a szeretkezést, pedig az csak olyan, mint az állati ösztön kielégítése... Az igazi szerelem egyben megbecsülést is jelent, és azt is, hogy ne csak az esetek előtt legyen forró, hanem utána talán még fokozottabban.

Elérkezett tehát az első nagy csalódáshoz, amiről azt hitte, hogy az egyben az utolsó lesz, mert úgy érezte, hogy ezt ő elfeledni soha sem tudja. Hacsak az idő majd valami csodát nem tesz. Azt, akit ma látott itt, akit ma ismert meg igazán, már talán teljesen el is feledte, törölte az emlékezetéből, de azt a szende, ártatlan kislányt, akit eddig ismert, azt nem könnyű elfelejteni. Tudta, hogy a társai ki fogják nevetni, hogyha az eset kiderül. Most már abban is bizonyos volt, hogy az napokon belül közismert lesz, csemegének tartott beszéd-tárgy.

Nem hitte, hogy Éva titokban fogja tartani. Őt minden ismerőse ismeri, ezért mulatni fognak az esetén, hogy szavaikkal fejezze ki: „egy ilyen falatot szűzen engedni el a legénylakásból” előttük igazán nevetségesnek tűnik.

Másnap, amikor az előadóterembe belépett, nagy diadalordítás fogadta:

- Éljen a szűz, akitől még a tündér is érintetlenül távozik! - Volt szerelmét semmi sem jellemezte jobban, mint az, hogy szégyenét azonnal közszemlére bocsátotta. Már délután találkozott vele: A főutcán karonfogva sétált egy előtte ismeretlen férfivel. Nem mulasztotta el, hogy odaszóljon neki:

- Látod? - Máris dobtalak! Nem mindenki olyan bolond, mint te.

A főváros felszabadítása után Tomi is hazatérhetett; a megszaprodott család és a felesége szülei várták. A kis Dóri, - ugyanis születése után a Dorottyá nevet kapta, - nagyon bizalmatlanul fogadta a torzonborz szakállas embert; csak mikor már megborotválkozott, lett valamivel barátságosabb hozzá, amíg apaként is elismerte.

Dóri ekkor már a harmadik évében járt. Állandóan ugrált, fecsegett; nem engedte, hogy a megpróbáltatásokkal teljes időkből a család tagjai szomorkodjanak.

A gyerek ebben a korban a legkedvesebb; gyakran tesznek olyan megjegyzést, aminek hallatára a felnőttek akaratlanul is elnevetik magukat. Erről az apja mindjárt az első nap meggyőződött.

Az anyós, vagyis a felesége édesanyja, a vő hazatérésének öröme, levágta a család utolsó, eddig féltve őrzött tyúkját, hogy ünnepi ebédet készítsen. A jó tyúklevesnek elengedhetetlen feltétele, hogy abba tojással gyúrt, hosszú, hajszálvékonyra vágott levestészta kerüljön. Szerencsére még tojás akadt; a naponta rendszeresen tojó tyúk belsejében az erre a napra szánt tojást megtalálták benne.

A kis Dóra természetesen a nagymama kedvéért figyelte; az asztal mellett lévő széken ülve, nagy komolyan szemlélte a tészta-készítés módját.

Rendkívül tetszettek neki a gyúrással kapcsolatos mozdulatok. A család többi tagja a hátuk mögött beszélgetett; bőven volt beszéd-téma, hiszen évek óta nem látták egymást. Hosszas figyelés után Dóri komoly arccal megszólalt:

- Nagymama! Ez anyucinak mindig odaragad.

A kislány megjegyzését a jelenlévők nagy tetszéssel, nevetéssel fogadták.

- Nos, lányom, téged a kislányod alaposan megbírált.

Ugyanezen délután más is történt. Az mindenki előtt ismeretes, hogy a kis unoka leggyakrabban ragaszkodik a nagyszülőkhöz, mint a szüleihez. ez érthető, mert azok jobban ráérnek, hogy állandóan vele foglalkozzanak, a kedvét keressék. Egészen természetes tehát, hogy Dóri nem a szobában beszélgetőkhöz, hanem a kertben foglalatalkodó nagyapóhoz csatlakozott.

Tavaszi volt, így a kertet elő kellett készíteni, hogy a konyha részére a legszükségesebb növényeket megtermeljék; ne kelljen hagymáért, petrezselyem zöldjéért is mindjárt a piacra szaladni. Dóri a parányi játék-lapát játékaival buzgón sietett a földmunkával segíteni. A szerszáma nem erre a munkára készült, nem csoda, hogy eltört a lapátka. A következmény természetesen vigasztalhatatlan sírás lett. Nagypó még a legnagyobb igyekezettel sem tudta lecsillapítani. A nagy sírást hallva, a többiek is kiszaladtak a konyhából. Nagymama vette át a vigasztaló szerepét:

- Ne sírj, aranyoskám! Nézd! Itt van már apukád; ő majd megcsinálja a lapátodat.

Dórinál pillanatok alatt megszűnt a zokogás, bizalmatlanul nézegetni kezdte az apját, mintha azt fontolgatta volna, hogy tudhat-e ez az ő baján segíteni; aztán lemondóan legyintett, és kijelentette:

- Az nem ért semmihez!

Természetesen újra kitört a nevetés. A nagymama mindjárt meg is állapította:

- No, fiam, te is megkaptad a bírálatot a lányodtól, mint délelőtt az anyja. Ajánlom, hogy ezután jól vigyázzatok... Mi megyünk haza Szlovákiába, és az unokánk veletek marad; ő majd mindenről a valósághoz híven be fog számolni rólatok.

++VI++

Tominak első dolga volt, hogy a régi munkahelyét felkeresse. Szomorúan látta, hogy teljesen elhagyatva találta; senki sem dolgozott. A tulajdonos nyugatra szökött. A gépek, a berendezés megrongálva, minden szerteszét hevert. Egy-két régi munkatársa néha betekintett, nézegette a rombolást, de csak álldogáltak ott. Nem szólt nekik semmit, csak nekivetkezett, hogy valami rendet teremtsen. Másnap már többen néztek be. Végre az egyikük megszólalt:

- Mit csinálsz?

- Láthatod. Dolgozom! Az ostrom alatt sok bútor tönkrement a városban, azt valahogyan pótolni kell.

- De ki fizet?

- A munka!

Aztán szó nélkül rendezgetett tovább. Ha kérdezték, csak kurtán felelt.

Előbb egy, aztán mindig többen melléálltak segíteni; megindult a közös munka. Munkabérre egyelőre még remény sem volt. Napok alatt annyira helyrehozták a csarnokot, munkapadokat, a gépeket, hogy hozzáfoghattak új bútorok készítéséhez. Mikorra bevégződött a háborús zűrzavar, már teljes üzemmel működött a gyár.

A munkások dolgoztak, a bútorok készültek, de fizetni még senki sem fizetett. Aztán lassan jelentkezni kezdtek a vevők, naponta nőtt a számuk, lassan ki sem tudták elégíteni az igényeket. A befolyó összeget Tóni mindig arányosan szétosztotta; újra lett munkabér; kezdetben kevesebb, később nem csak elérte, hanem meg is haladta, amit azelőtt kaptak. Tomit a munkatársai igazgatójuknak tekintették, habár választásáról, megbízásról még szó sem esett. Mikor az államosítás bekövetkezett, a felsőbbség is őt bízta meg, hogy vezesse tovább a gyorsan fejlődő vállalatot. A szükség napjai elmúltak.

Családjával boldogan éltek, de még mindig csak a városszéli kis családi házban. A régi álmok újra kísérteni kezdtek; nem tudták, hogy azt valóra fogják váltani. Ott, ahová régen is tervezték, a Balaton partjára, a szabadságukat, esetleg még a hétvégéket is ott kellemesen tölthetik majd el.

Az elhatározás könnyű, és a megvalósítás már nehezebb. Először is úgy döntöttek, addig, míg nem készül el, nem lesz több gyerek. Ez sok vitára adott alkalmat. Az asszonyka kijelentette, hogy ő semmiféle abortuszba nem egyezik bele. Az anyja, anyósa, de még ő is meg van győződve arról, hogy az életveszélyes az anyára nézve, de néha a magzatra is, vagyis abortuszok után nagyon gyakran meddő lesz a nő. Sok fiatal anya halt meg abortusz miatt, még több lett magtalan. Ő meghalni nem akar, viszont még legalább egy-két gyereket igen. Ha készen lesz az álmodott ház, arra is szükség van, hogy annak valaki örüljön. Kis Dóri bizonyosság arra, hogy az élet legfőbb öröme a gyerek.

Tomi akkor azt hozta fel, hogy a teherbeesés megelőzhető óvszerekkel is. Az ellen az asszonyka még jobban kikelt.

- Nézd! - azt tudom, hogy régen is születtek ikrek, de csak ritkán; ha most figyeled, gyakoribbak, sőt, divatosak a hármas, négyes, sőt, még az ötös ikrek is. Ha a statisztikát figyeled, az újszülöttek nagy százaléka két kilónál kisebb súllyal jön a világra. Az újszülöttek negyede koraszülött, akit az orvosok csak bura alatt tudnak felnevelni, nem is lesznek azok soha életrevalók.

Aztán sok a testileg, szellemileg hibás. Nekem nem kell sem koraszülött, sem agyalágyult, sem nyomorék gyerek.

- Ugyan, neves orvosok bizonyítják, hogy az engedélyezett óvszerek ártalmatlanok.

- Akkor mivel magyarázod azt, hogy olyan sok ilyen gyerek születik? Külföldön is ezerszámra születnek nyomorékok. Lehet, hogy az anyára azok az óvszerek ártatlanok, de az biztos, hogy a magzatra károsak.

Gyakran olvassuk, hogy ilyen ártatlanoknak hirdetett gyógyszert betiltanak, de csak akkor, amikor már ezreket tett nyomorékká. Aztán megjelenik a másik, melyet, mint megint ártatlant reklámoznak; aztán egy-két év múlva kiderül, hogy nem is olyan ártalmatlan. Az a valóság, hogy kilenc hónapig még az orvostudós sem tud biztosat megállapítani, de addig már hányat megrontottak.

- Akkor te hogy akarod megvalósítani a családtervezést?

- A te anyád tanított meg arra... azért lettél te egyke!

- Hogyan?

- Azt mondta nekem: Aki Budapestre utazik, nem szükséges, hogy bemenjen a Keletibe; ha Kőbányán kiszáll, villamossal is oda-jut!

Tomi nagyot nevetett a megoldáson, ami valóban megfelelőnek látszik, de nem nagyon hitt, hogy az a gyakorlatban beválhat.

Megkísérelték; nagyon nehéz volt; sikerült; de biztos, hogy kétszeres szorgalommal gyűjtötték a tőkét a házépítésre.

Az sikerült is; először egy kis telek két nagy üdülőhely között, ahol olcsóbban jutottak hozzá, viszont előnye volt, hogy víz mellett, erdőszélén volt.

Lassan összegyűl az anyag is; tudtak félretenni, mivel mindketten jól kerestek. Végül az OTP is jelentős összeget kölcsönzött. Valóra vált az álom, ott állt a ház a vízparthoz közel, az erdő alján, a műút mellett. Ott tölthették a nyarakat, a kis Dóri legnagyobb öröme, aki itt ismerte meg a legnagyobb szabadságot.

Nekik még többet jelentett, mert nem kellett Kőbányán kiszállniuk, ha a Keletibe akartak jutni. Az eredmény valóban rendes időben megjelent; előbb Peti köszöntött be, aztán egy év múlva Pali.

Laci az érettségi után beiratkozott az egyetemre; régi vágya volt ez, orvos akart lenni. Nem bentlakó volt, egy ismerős családnál a városban volt szállása. Nemsokára bekövetkezett nála is az első nagy szerelem Évával kapcsolatban; ez egyúttal meghozta a legnagyobb csalódást is. Az eset után még kevesebbet járt az évfolyamtársaival. Teljesen megutálta azt a léha, halandzsa nyelvet, azt a magatartást, melyet mindenkivel szemben tanúsítottak. Szórakozásaik, a szerelmi játékaik még kevésbé voltak neki kívánatosak.

Egyedül a munka volt kedvére való elfoglaltság, különösen a sport. Sportoló társai és társnőinek társasága nagyon jól kielégítette őt. Az izmos, erőteljes fiú látása felcsigázta a lányok érdeklődését, de nem tudták elérni, hogy egy második kalandba bonyolódjék. Az Éva képe még mindig kísértette. Távolról azért figyelte; azóta már a hatodik fiúval társult. Szerencsésnek tartotta magát, hogy azzal az utolsó látogatásával kinyitotta a szemét.

Elmúltak a tanulás évei; először látta a nevét így nyomtatásban: Dr. Havasi László. Nemsokára azt is odaírhatta, hogy körzeti orvos. Ugyanabban a községbe, ahová gyermekkorában majdnem minden nap bekerekedett, megüresedett a körzeti orvosi állás; megpályázta, megkapta. Beköltözött a szép háromszobás orvosi lakásba.

Nem érezte magát egyedül, mert hamar talált barátokra; az állami gazdaság vezetői, a TSz-ben működő mérnök, s az agronómus kitűnő vadásztársaságot alkotott. Kiegészítették ezt a névnapok, születésnapok, télen pedig a disznótorok. Orvosi elfoglaltsága is bőven gondoskodott arról, hogy ha unatkozzon. Lassan teljesen megfeleledkezett a hasonlókoriak nyegle, felelőtlen magatartásáról.

Az első szerzeménye egy nagy motorkerékpár volt; ez kétszerezsen is hasznosnak bizonyult, mert száraz időben könnyűvé tette, hogy a távoli tanyákat felkeresse, nagyobb szabadsága idején azon bejárta az ország legszebb tájait. Legjobban a Balaton és vidékét szerette. Fizetési szabadságát évről-évre ott töltötte. Füreden bérelt egy fizetővendég szobát, ahonnan naponta indult felfedező útjára.

Egy ilyen alkalommal történt, hogy a tóval párhuzamosan haladó műúton útnak indult, hogy megkerülve, azt a másik oldal felől térjen vissza a tanyájára.

Már messziről felkeltette a figyelmét a dombhajlat mögül feltörő nagy füstoszlop. Ott valami baj lehet. Nagyobb gyorsaságra kapcsolta a gépét. A kanyarodó után már látta, hogy az általa már oly sokszor megcsodált, fából épített emeletes villa lángokban áll. Lestoppolta a gépét, és az ott álldogáló három szakállas kamaszhoz szaladt.

- Kié a ház? Vannak-e benne?

- Mit tudom én?

- Én láttam, mikor a pasi az öreglánnyal elautózott Füred felé...

- Családjuk is van?

- Én a szomszédjuk vagyok; tudom, hogy van két srác, s egy csaj...

- Beszélj magyarul, mert képen váglak! Azok is elmentek?

- Nem, valószínű, hogy az emeleten alszanak...

- És ti itt csak bámultok? Nem tudtatok értük menni?

- Mert bolond vagyok összepörkölni magam; már az oldal is lán-gol... Az ajtót néztük, az zárva van...

- És ti, csak bámultok; menteni, oltani kell...

Ebben a pillanatból az emeletről éles sikoltás és segítségkérés hangzott fel. Az alvó gyerekek csak most vehették észre a veszélyt... Lacit a közöny végtelen dühbe hozta; a hozzá legközelebb állót úgy képen vágta, hogy az elterült az út árkában, a másik kettő pedig ész nélkül menekült.

- Veszélykor így kell a zárt ajtót kinyitni, - kiáltotta, és felkapott egy, az udvaron heverő nagy kerítésoszlopot, és azzal, mint faltörő-kossal nekirohant az ajtónak; az keretéstől beesett a házba. Az ajtón sűrű füst és láng csapott ki. A következő pillanatban eltűnt a füst mögött. Jól sejtette, mert az emeletre vezető falépcső pontosan szem-ben volt az ajtóval, így néhány ugrással már elérte az emeletet, ahol még csak akkor kezdett terjedni a láng. A segélykérő hang mutatta, hogy hol kell keresni a gyerekeket, benyitott a szobába. A két fiúcska az ágyra borulva, zokogott egy tizennégy éves-forma lányka nem sírt, csak folyamatosan kiáltott segélyért. A szobában még nem volt nagy füst, azonban - mivel előtte már lángolt a folyosó, - nem tud-hattak menekülni. A kislány szólni sem tudott, de áhítattal tekintett a nagyra nyitott sötét szemeivel a lángok közül betoppant megmentőre.

A ház másik vége gyulladt ki; valószínűleg a konyhában kelet-kezhett a tűz, esetleg rövidzárlat is okozhatta.

A száraz fából készült falak gyorsan lángra lobbantak, és sebesen terjedt tovább. Mikor Laci betoppant a szobába, már az emeleti rész is lángolt, s a folyosón végig erre terjedt a tűz. Láta, hogy az utolsó percben érkezett. Az volt a szerencse, hogy a gyerekek szobája a háznak az ellenkező végén volt, így jól záró ajtón még füst sem sok szivároghatott be.

- Kislányom! Nyugodtan várj itt. Azonnal visszajövök érted, de előbb ezt a két kisfickót viszem...

Lekapta az ágyról a vastag pokrócot, egymásra fektette a két rémült fiút, zsákszerűre becsavarta, vállára dobta, és kiugrott az ajtón. Közben azt kiáltotta:

- Nehogy addig kinyisd az ajtót, amíg visszajövök!

Mikorra az udvarra ért, már három autó is állt az úton, a vezetőjük kiugorva igyekeztek az égő ház felé.

- Gondozzátok őket! - kiáltotta azoknak. - Megyek, hozom a harmadikat is!

Akkor vette észre, hogy a nadrágja tüzet fogott, lerúgta magáról, az esővíztartályba mártva, a fejére csavarta és újra eltűnt az ajtón kicsapó lángok között. Már két égő lépcső is leszakadt alatta, de szerencsére a korlát keményfából volt, így feltornászta magát, beugrott a már ismert szobába. A lányka még akkor sem sírt, pedig már ez a szoba is megtelt füsttel.

- Itt vagyok! Ahol jöttem, már nem mehetünk... De az ablakon hátul leugrom veled. Kapaszkodj a hátamra úgy, mint a gyerekek szoktak lovacskázni, s karold át a nyakam!

A kislány szó nélkül engedelmeskedett.

- Várj! Kár volna azért a gyönyörű hajért! - mert a poklon megyünk át... - Az ágyról lekapott lepedőt a reggeli mosakodáshoz odakészített vízbe mártva, becsavarta a lány fejét.

- Így... most már mehetünk.

Feltépte az ablakot, majd annak peremébe kapaszkodva, leereszkedett, úgy, hogy a lábától a földig már csak olyan háromméternyi távolság lehetett. Leugrott. Nem ütötte meg magát, de érezte, hogy a parázsló pokolba ugrott; az alsó ruhája is lángolni kezdett. Pár ugrással elérte az autósokat.

- Itt a harmadik is... semmi baja sincs. De nekem fürdeni, magamat oltani kell.

Beugrott a tóba, s a segély vízben meghengeredett. Aztán úgy, ahogy volt, berúgta a motort, és teljes sebességgel sietett Füred felé, hogy ott önmagának nyújthasson első segélyt. Érezte, hogy a lába súlyos égést szenvedett.

A már hazafelé térő szülőket nagyon nyugtalanította a tanyájuk felől magasba törő füstfelleg, fokozott gyorsasággal siettek hazafelé. Mikor megpillantották az összeégett ruhában félig meztelen, veszett gyorsasággal tovaszánguldo motorost, egyenesen kétségbe estek. Csak akkor nyugodtak meg, mikor a két fiúcska eléjük szaladt. Az autósok számoltak be a történekekről. Csodálattal emelték ki az ifjú férfi bátorságát, akinek a gyerekek élete köszönhető.

- Ki az? Hol van? Hogy legalább szóval kifejezhessük a hálánkat. Bizonyára az a szánguldo motoros lehetett...

Dórából csak akkor tört ki a sírás. Eddig a félelemtől, később a csodálkozástól nem tudott szólni.

- Apuci, Anyuci, az egy hős volt. Egy erős, bátor szép fiatal férfi. Oh, még csak meg sem tudtam köszönni neki, hogy a pokolból kihozott. Még nevetett is ott fenn, hogy mi ne féljünk. Az biztos, hogy ha ő nincs, ott égtünk volna meg mindnyájan. Amikor felébredtem, megéreztem a füst szagát, már nem tudtam a teraszra kilépni, a láng szembecsapott. Csak kiabáltam, megvártam, valahogy éreztem, hogy jönni fog... De most elment, talán sohasem látom többé.

++VIII++

A leégett faépület helyén elkészült az új ház. Évek teltek el a szűkösebb napok óta, szép jövedelmük volt; telt már arra, hogy az újat felépítsék. Alakra teljesen a leégetthez hasonlított, de az anyaga már kő és téglavolt. A teljes nyarat mindig itt töltötték, de minden hétvégén is megjelentek az autójukon, azóta már arra is jutott fedezet. Megnyugvást jelentett, az itt töltött idő pedig pihenést, erőt adott a további munkára. Különösen a testi munkát érezték pihentetőnek. Alig szállak ki a kocsiból, már fürdőruhába öltözve kapáltak, ástak, gyomláltak a kis kertjükben. Valósággal édenre varázsolták a ház körzetét; mindig virágzott valamelyik növényük. A két fiú élvezte a teljes szabadságot. Kis vitorlásukban már kimerészkedtek a vízbe. A szárazon meg messze vidékeken kalandoztak.

Legjobban Dóra kedvelte ezt a helye. Az a serdülőkori emlék ide kötötte őt. Azt a bátor életmentőt azóta sem látta. Szülei sokáig keresték, kerestették, de soha, semmi hírt nem tudtak meg róla. Dóra pedig kutatva figyelt meg minden szembejövő férfit, hogy nem ismerhetne-e rá? Egyedül hangja, az mindig élt benne, ha azt bárhol hallaná, biztosan azonnal ráismerne. Főleg az a mondat:

- Ezért a gyönyörű fekete hajért kár volna, ha leperzselődne...

Azóta már ő sem kislány, lánnyá fejlődött; ebben az évben érettségizett. A haját gondosan őrizte. Nem követte a most divatos rövid haját. Ha leengedte, a térdéig betakarhatta magát vele. A fejére csak nehezen tudta feltornyozni; maga is úgy érezte, hogy kár volna azt lenyíratni.

Legjobb szórakozása a kertészkedésen kívül az volt, hogy a tó selymes vizében úszkált naponta többször is, vagy a homokban fekvé napozott, de mindig úgy helyezkedett el, hogy az utat szemmel tudja tartani. Talán azt remélte, hogy feltűnik azon újra az a bátor motoros.

Azóta a házuk szomszédságában több nyaraló is épült. Nyáron azok is tömve voltak. A szomszéd ház reményteljes örököse, egy jómódú család most végzett egyetemista fia mindenképpen megkísérelte már, hogy udvaroljon neki, azonban olyan olcsó sikerekhez szokott, nála is a fölényét igyekezett érvényesíteni, szerinte a süldő lánnyal. Még kiemeltebben használta az ifjú pestiek halandzsa nyelvét, s csodálkozott, hogy azok értelmét ő nem akarta megérteni. A lány azt felelte neki:

- Ha velem beszélni akar, akkor mondja magyarul, mert azt a nyelvet, amit használ, nem értem, de ha angolul, franciául, németül mondja, azt is megértem, mert ezeket, ha még nem is tökéletesen, de sikerült némileg elsajátítanom.

A fiú azzal végezte a beszélgetést, hogy invitálta, hogy tekintse meg náluk a bélyeggyűjteményét, a magnót vagy a külföldről nemrég érkezett új lemezt. Dóra kinevette az erőlködését, ismerte a célját.

A mamája viszont mindig pártfogolta Egont, - így hívták a fiút - mert jómódú volt a családja, minden családtagnak külön autója volt, s az apa egy nagyvállalatot vezetett; gyakran hangoztatta, hogy az egy jó parti, de Dóra állhatatosan közölte vele, hogy utálja, ki nem állhatja, sőt, undorodik tőle; mindig azzal végezte:

- Anyuci! Ha annyira tetszik neked, beszélj vele te, de engem hagyj ki a játékból. Még ha az egész Balaton az övé volna, akkor se kellene nekem!

++IX++

Lacinak ebben az évben is sikerült úgy intézni a dolgát, hogy a fizetéses szabadságát nyáron vehette ki. Most is a szokott szálláshelyére ment, egy nyugdíjas tanár házában bérelt fizetővendéges szobát. Abban ugyan csak éjszaka tartózkodott, mert a vízben úszkált, vagy vitorlázott, máskor a kis sportkocsiján járta be a környéket.

Egy pénzzavarban lévő ismerőstől vásárolta az erősmotorú kis kocsit, aránylag olcsón jutott hozzá. Már az előző nyarakat is ott töltötte, szórakozásai ugyanazok voltak.

A leégett nyaraló hely felé mindig lassítva haladt végig; tetszett neki az új ház, de különösen az a virágtenger, mely körülölelte a területet. Láta az általa a tűzből kihúzott két fiúcskát, akik már olyan tízévesek lehettek. Néha feltűnt a vízben, a homokon, vagy a teraszon egy sudár lányalak, aki mindig felé nézett, mintha ismerősre várna. Annak a serdülő lánykának a szép fekete haja még mindig emlékezetében van, és az a rácsodálkozó két kerekre nyitott szeme se tűnt el emlékei közül.

Még így, a távolból is látta, hogy a csodás hajkorona azóta még nagyobb lett, pedig most nem a hosszú haj volt divatos. Még magának se tudta megmagyarázni, hogy miért éppen errefelé jár a leggyakrabban, és miért lassítja le éppen mindig a kocsiját.

Kora hajnalban indult a kedves, megszokott helye felé. Már kora délelőtt a fővárosban volt, ahol összevásárolta mindazt, amire a nyáron szüksége lehet. Aztán kényelmesen megebédelt, csak délután indult tovább a célja felé. Nyugodtan haladt, mert ebben az időben inkább onnan jönnek a kocsik, és nem arrafelé.

Mikor a leégett ház közelébe ért, már messziről megfigyelhette, hogy még a szokásosnál is több a virág. Maga is nagy virágkedvelő volt, a háza környéke szintén mindig tele volt virággal, de ez még annál is többet mutatott. Elhatározta, hogy még egy ideig gyönyörködik benne. Ezt egy autósna könnyű megtenni anélkül, hogy bámészkodással gyanítsák.

Egyszerűen leállította kocsiját az árokparton, kiszállt, felnyitotta a motorház fedelét, és ott babrált, mintha a motort javítaná. A teraszon most is ott állt egy nőalak, de már nem fejlődő leányka, hanem teljesen fejlett nőalak, akit a fején lévő dús hajkorona még nagyobbnak mutatott. Tetszett neki a festői kép, de az is, hogy ő is állandóan arra, vagyis feléje néz, figyeli a motorjavítást.

A vízből akkor mászott ki a két fiú, óriási csatakiáltással rohantak feléje. Az ilyen korú fiúkat még jobban érdekli az autó, mint a felnőtteket. Tisztes távolban megálltak, és érdeklődéssel figyelték a munkáját; végre a kisebbik megszólalt:

- Bácsi, kérem! Közelebb mehetünk?

- Ha nem féltek tőlem, jöhetnek!

- Mi nem félünk senkitől!

- Helyes, egy igazi férfi senkitől sem fél. Csak ketten vagytok testvérek?

- Van még egy lány is: a Dóri!

- Bizonyára aranyos kislány lehet az a ti kis játszópajtásotok; ti, mint férfiak, bizonyára mindig megvédtétek őt, ha a kicsikét valaki bántani meri...

- Nem kell őt védeni, meg tudja az védeni magát! Inkább mi félünk a keze ügyébe kerülni, mert hamar odacsap.

- Szóval öreg... Ő parancsol, és ti engedelmeskedtek neki...

- Öregnek még nem öreg, hanem olyan nagylány, akit mindig kerülgetnek a szomszédban lakó egyetemisták... Parancsolni pedig parancsolgat, de mi nem nagyon fogadunk szót neki; nem félünk, mert mi gyorsabban tudunk futni!

- Szóval, a szomszéd fiúk udvarolgatnak neki...

- Csak szeretnének! Dóri utálja azokat, akiknek hosszú haja és körszakálla van... Mindig azt szokta mondani, mikor Egon bácsi jön:

- No, megint hozza az ördög azt a dzsesszdobost...

- Ki az Egon bácsi?

- Egy hórihorgas szakállas. Dórit szeretné feleségül venni, de ő utálja! Este is azt mondta apunak és anyunak, mikor dicsérték, hogy neki nem kell egy nyiszlett, ványadt körszakállas. Ekkor pedig apu azt kérdezte, hogy milyen szeretne, akkor kijelentette, hogy addig eszébe se jut a férjhez menés, amíg egy olyan fiúra nem talál, aki őt régen a tűzből kihozta, vagyis olyat, aki kész érte még a pokolba is bemenni...

- Hát, ilyen nemigen akad!

- Hidd el, bácsi, hogy akad ilyen is! Az mindkettőnket pokrócba csavart, hátára vetett, úgy hozott ki az égő házból... Hű, de meleg volt!

- Dóri hol volt? Ő nem volt veletek?

- Dehogyan nem! De ő akkor is nagyobb volt, mint mi. Azután újbement a lángokon át, de arra nem jöhetett vissza. Dórit ölbe kapta, és leugrott vele az emeletről... Csuda bátor ember volt... Dóri valahányszor a férjhez-menést emlegetik neki, mindig azt mondja: ne ilyen nyiszlett pasikat kínálgassatok; hozzátok ide azt, aki a tűzből kihozott, láthatatlanul is hozzáme gyek. Nekem csak olyan fickó kell!

- Akkor miért nem megy ahhoz férjhez?

- Akkor a zűrzavarban eltűnt, sietett valahová a motorján, azóta is mindig keressük...

- Ti mindhárman láttátok, biztosan felismernétek...

- Tudod is te, hogy mi a tűz, s az a nagy füst... annyit azonban láttam, hogy olyanforma lehetett, mint a bácsi...

- De Dóri akkor is nagyobb volt, mint ti?

- Lehet, hogy ő ráismerne; mindig próbálgatja, hogy lerajzolja...

- De mi az a homlokodon, háborúban voltál?

- Te azt hitted úgy-e, hogy kardvágás, hogy háborúban vagy párbajban szereztem; háború nem volt mostanában, és higgyétek el, hogy nagyon kevés olyan nő akad manapság, hogy az ember értük így megvágassa magát... Ezt azokkal nagyobb veszedelemben szereztem...

- Miért kellett a kocsiddal megállnod?

- Tudod, az autó is olyan, mint a rossz gyerek, néha rakoncátlanokodik, néha betegeskedik, s ilyenkor meg kell gyógyítani.

- Te ezt is ki tudod javítani?

- Doktor bácsi vagyok, mesterségem a gyógyítás. Látjátok? Már meg is gyógyítottam, ezért elindulhatok...

- Ha szépen megkérünk, nem vinnél el minket egy kicsit kocsikázni?

- Most ráérek. Üljetek be!

Nem kellett biztatás, a két fiú pillanatok alatt felkapaszkodott. Csak közepes sebességgel haladt; ők a kocsikázást élvezték, ő az örömeiket. Minden szembejövő kocsit nagy diadalordítással üdvözöltek.

Lement velük egészen Badacsonyig, majd megfordult és visszafelé haladt, de csak lassított a kapu előtt, aztán haladt a tó keleti vége felé. Csak akkor rakta le őket, mikor Akarattya felé visszaértek. Az örvendező kisfiúktól férfias kézfogással búcsúzott, s megígérte nekik, hogy máskor is megkocsikáztatja őket.

Dóra a teraszról figyelte a két öcsikéje szórakozását; a szülők is nézték, örültek, hogy egy ismeretlen milyen kedves a gyerekeikhez. Nézték, hogy ki lehet, hiszen nem volt onnan messze az út, de csak annyit állapítottak meg, hogy nem ismerős. Egy olyan harminckörűli fiatal zömök férfinak látták. Aztán meglátták, hogy most nem tette le őket, hanem továbbhaladt velük. Beszélgetéssel töltötték az időt.

- Kislányom, Egon megígérte, hogy délután átjön, hogy téged szórakoztasson...

- Köszönöm az olyan szórakoztatást. Ha tudom, hogy ő jön, inkább a délutáni vonattal átmentem volna Füredre a nénikémhez. Ő ugyan nem sokat beszél, de az is jobb szórakozás, mint Egonnal lenni.

- Nem értem, hogy miért nem szívleled? Jó parti, szép magas gyerek, kitűnő állása van...

- Szép magas, mondhatom úgy is, hogy hórihorgas, beesett mellű, hosszú hajú, remek körszakállat visel, talán azért, hogy férfinak lássák... De ha kívánod, mondhatok még sok találó jelzőt!

- De amikor a fiatalságnál ez a divat...

- Ráadásul vézna, csenevész, előrehajlott testtartás, és gyáva, de annyira, hogy egy fejletlen macska előtt is megszaladna...

- Fiatal még, majd megemberedik... De a lényeg, hogy téged feleségül akar venni.

- Még azt sem hiszem el... Mindig csalogat a lemezeit hallgatni, állandóan kíséreltezik. Nem feleséget akar, hanem szórakozást, szeretkezést, gondolja, hogy én erre a célra szeretőnek pompás falat lennék.

- Dehogy, dehogy... Már többször is célozgatott a házasságra... Aztán azt is szem előtt kell tartanod, hogy az ő apja felettese a te apádnak.

- Ne kínozz, anyukám! Nem! Nem! Sohasem leszek a felesége. Bánom, hogy nem voltam lenni az udvaron az öcsikéimmal. Lehet, hogy az engem is elvitt volna kocsikázni... Látjátok? Az férfi... Láthatatlanban is inkább őt választanám férjemül, mint Egont.

Közben a két fiú visszaérkezett. Nagy diadallal szaladtak fel a teraszra. Egyszerre akartak beszámolni az élményeikről. Az új barátjukért lelkesedtek. Aztán, hogy mi mindent láttak az útjuk alatt. Minden ráruháztak, amivel egy férfit dicsérni lehet. Megtudták, hogy orvos, és hogy Szabolcsból jött ide. Minden nyáron itt nyaral. Fürden van a lakása. Egy öreg nyugdíjas tanárnál lakik.

Nincs felesége, gyerekei sincsenek. Szeret fürdeni, csónakázni, vitorlázni, de legjobban autózni. Tetszik neki a mi házunk, de különösen a kertben a sok virág. Mindenhez ért. Nem csak a betegeket, de az autót is meg tudja gyógyítani.

Nem szereti a mai fiatalságot, utálja a hosszú haját, a körszakállt, ki nem állhatja a bolond beszédjüket. A lányok viselkedése sem tetszik neki, ilyet feleségül se venne. Mondtuk, hogy mi szerzünk neki. Nagyot nevetett, de kijelentette, hogy az föltétlenül feketehajú legyen, és legalább a térdéig érjen. Mondtuk, hogy Dóri, a mi nővérünk pontosan olyan. Megígérte, hogy egyszer megnézi, és esetleg őt is szívesen megkocsikázza.

Aztán nagyon erős is. Badacsonynál két bácsi hiába kínlódott, hogy egy hordót felgurítson a kocsira. Megállt, leugrott, csak egyet mozdított, már fenn is volt a hordó. A homlokán van egy hosszú, piros csík. Megkérdeztük, hogy háborúban kapta-e? - vagy párbajozott? Azt mondta, hogy most nincs háború, és hogy a mai lányok nem érdemlik meg, hogy valaki összevagdaltassa értük magát. Ha van is olyan, azt nehéz megtalálni.

Higgyük el neki, hogy még a háborúnál is van nagyobb veszedelem. Az is bizonyos, hogy őt karddal senki nem tudná megvágni, de a mai nyiszletteket akár kézzel is elintézheti. Legyünk mi is erősek, mert aki erős, az senkitől, semmistől nem fél. Ha sokat sportolunk, mi is olyan erősek leszünk, mint ő. Végül megígérte, hogy mikor megint erre jár, csak intsünk neki, és ő máris szívesen megkocsikáztat minket. Amikor leszálltunk, nagyot nevetett, és mikor indult, azt kiáltotta vissza nekünk, hogy tartsuk meg az ígéretünket, azt, hogy feleséget fogunk neki keresni. Megbízik abban, hogy jó ízlésünk van.

Talán még sokáig mesélték volna az élményeiket, de az édesanyjuk nevetve szakította meg, hogy ne dicsérjék már jobban az új barátjukat, mert a végén neki is úgy megtetszik, hogy elválik, és ahhoz megy feleségül...

++X++

Dórára határozottan nagy hatással volt a két öcskös dicséret-áradata. Különösen az kapta meg, mikor azok a hosszú fekete haját említették. Rögtön az a mondas jutott eszébe, amit megmentője akkor mondott: Kár volna, ha az a szép fekete haj leperzselődne... Most ez a férfi majdnem ugyanazt mondta a gyerekeknek. Aztán az a hosszú piros csík a homlokán. Meg a gyerekek többi mondása is. Már akkor, csitri korában is szerelmi vallomásnak vette, amit az mondott. Azóta egy világért sem engedte volna a haját.

Elhatározta, hogy alkalmat keres, hogy ő is megismerkedhessen azzal az orvossal. Még az életkora is megfelelőnek látszott. Most sokat tudott meg róla. Tudja, hogy Füreden hol lakik; ismerte az öreg nyugdíjas tanárt, tudta, hogy hol lakik; ott a nénikéje lakása közeliében. Gyakran jár oda a nénikéjét meglátogatni. Aztán megígérte, hogy az öcsikéit gyakran meg fogja kocsikáztatni; véletlenül ő is ott lehet.

++XI++

Nem sokkal több utána Dóra megint a teraszon állt, amikor újra arra jött a sportkocsis idegen. Az öcskösök megint figyelmesek voltak, megint csak feljutottak a kocsijára. Kár, hogy ezt nem sejtette. Most talán ő is ott roboghatna velük. Nem illene, mert most már nem egy csitri, hanem húsz éves nagylány? Óh, mennyire jobb gyerekek lenni, az öcskösöket ilyesmi nem zavarja; lesétált a saját kis strandjukra, végigheveredett a homokon. Gondolkozott, majd egy kis idő múlva nagyot úszott, utána ismét napozás következett. Nyughatatlan volt, mert nem talált megoldást az ismerkedésre. Mint nő, nem állíthat elébe azzal, hogy én is szeretek veletek kocsikázni.

Teljes szélcsend volt, fülledt meleg levegő, ami bágyasztotta, felhőnek semmi nyoma nem látszott, mégis a közeli fürdőtelepeken kilótték a sárga jelzést. Ez vihar közeledtét mutatja. Közeliében egy nagy vitorlás ment ki a vízre, csigalassúsággal. Fedélzetén négy egyetemista fiú, akik a közeli új házban töltötték a nyarat. Egy szőke lány is volt velük.

Jól megfigyelhette őket, mert nem voltak még messze.

Palackokat vettek elő, úgy üvegből nagyokat ittak, táncoltak, lökdösték egymást, a lányt ölelgették, sőt, olyan mozdulatokat láthatott, hogy elpirult, és szégyellősen elfordult tőlük.

Nem csak ő, de még az öccsei is jól tudtak vitorlázni, így látta, hogy azok közül egyik sem ért ahhoz. A sárga jelzést látniuk kellett, mert azt itt mindenki tudja, hogy mit jelent ilyenkor, akik távolabb vannak, igyekezzenek, hogy a partot a vihar kitörése előtt elérhessék. A balatoni vihar veszélyes, még a gyakorlott vitorlázót is könnyen befordítja a vízbe.

Azok ott semmivel sem törődtek. Egymásután fajtalanul fajtalanabb nótákat dalolva ürítették ki a palackokat; az üreseket messzire bedobálták a vízbe. Az, amit a lánnyal műveltek, egyszerűen undorító volt. Már nem is nézett feléjük.

A levegő percről-percre füllettebb lett, és nemsokára köröskörül a magasba szállt a piros jelzés is. Még ez sem térítette észre a tivornyázókat. Ő már tudta, hogy közel a veszély, megszánta őket, észre akarta őket téríteni; integetett, kiabált, és azok vagy nem hallották, vagy nem törődtek vele. Visszafeküdt a homokra, elfordult tőlük.

- Szia! - hangzott fel mellette.

Meg se mozdult, úgy tett, mintha nem hallotta volna, nagyon jól tudta, hogy ki használja azt a buta köszönésmódot.

- Nem hallod? Mondtam: Szia! Csaj... Csao!

- Valami ugatásfélét hallottam. Mi az? Mit akarsz?

- Hallottad, hogy üdvözöltelek...

- Ez neked üdvözlés, köszöntés? Mondtam már neked, hogy én csak magyarul értek...

- Én is mindig mondom, hogy maradi vagy... Ma ez a divat...

- Hülye divat, de még hülyébb, aki követi... Hozzá tehetem, hogy ostoba is. Ugyanúgy hangzik, mint mikor a kis kiskutyám ugat...

- Majd én rászoktatlak tégedet; az öregleánytól jövők, ő beleegyezett.

- Micsoda öregleány? Nekünk nincs cselédünk...

- Ez a lány anyjának a becézése... Hát, hogy mondjam? Úgy, hogy leendő öreganyám?

- Sehogy se mondd, sehogy se mondhatod, mert az soha nem lesz se fiatal, se öreganyád!

- Nono, még majd meggondolod...

- Inkább hozd ki a motorcsónakodnak a kulcsát, hogy kivontassuk azokat, mert ha kitör a vihar, az első szélroham felborítja a vitorlást.

- Jöjjenek ki! Minek mentek oda? De, ha bejössz a lakásomra, nem bánom... Kihozzuk...

- Arra ugyan várhatsz!

- Pedig az ma egészen természetes, hogy a csajok naponta feljárnak a fiúk lakására.

- Elsősorban te nem vagy az én fiúm... Másodszor: én nem vagyok csaj, sem útszéli bárcás...

- Elavult nézeteid vannak. Pedig oltári volna ott kettesben. Ma egy nő azt teheti, amit akar.

- Akkor én éppen azt teszem! Hiába próbálkozol naponta; sem most, se máskor nem megyek!

- Nem vagy kíváncsi az új külföldi tánclemezeimre? Tegnap egy egész sorozatot kaptam...

- Tegnap új magnód volt, tegnapelőtt a bélyeggyűjteményedet szeretted volna mutogatni, holnap mi lesz?

- A magnóm ma is megvan.

- És a bélyeggyűjtemény?

- Az is. Jól tudod, hogy ezek csak fedőnevek a látogatás igazolására.

- Nagyon jól tudom... Valószínű, hogy az a három közül egyik sincs, csak csalétek, más célt akarnak szolgálni.

- És, ha úgy van? Minden fiatalnak joga van a szerelemre.

- Ne nevettesd ki magad! Fogalmad sincs arról, hogy mi az a szerelem!

- Jó, akkor mondjuk úgy, hogy előjáték a bekövetkező szerelemre...

- A szeretkezés testvére a rákövetkező unalommal nem is hasonlítható szerelemhez...

- Jöjj be, akkor majd megtudod! Értsd meg, hogy bukok rád, beléd estem, kívánlak, akarlak; előbb vagy utóbb meg is kaplak...

- Azt ugyan lesheted. Akarhatsz, kívánhatsz, még a nyálad is csuroghat, de én akkor se esek beléd, nem bukok rád; hogy a te buta szavaidat használjam én is.

- Ha szépszerével sem...

- Még csak azt próbáld meg, hogy túl közel jöjj hozzám, mert akkor bebizonyítom, hogy én nem vagyok csak...

Ebben a pillanatban egyszerre kitört a vihar. Az előbb még sima víztükör felborzolódott, majd nagy hullámok keletkeztek. Északról, a Bakony hegyei felől erős lökésekkel tarkítva, rohant dél felé; játékszerként kezdte táncoltatni a vitorlást. Megszűnt a hancúrozás; ijedten kapaszkodtak a vitorlarúdba, de még az sem jutott az eszükbé, hogy a vitorlát bevonják; így az erősebb szélrohamoknál már majdnem a vizet csapkodta. Előrelátható volt, hogy rövidesen felborítja a hajót. A nagy vígságot ijedt kiáltozás, segélykérés váltotta fel; majd a négy úszni tudó a vízbe ugrott, hogy a partra mehessen; az úszni nem tudó lánnyal nem törődtek... Az kétségbeesetten sikoltozott.

- Segítség! Segítség!

Dóra most parancsoló hangon kiáltott Egonra:

- Azonnal rohanj! De gyorsan! Hozzad a kulcsot! Ki kell mentenünk...

- Hogyne, hogy én is ott vesszek... Majd bolond leszek kockáztatni az életemet...

- Nem kell kockáztatnod, kimegyek magam, csak a kulcsot hozd!

- Azt nem engedem neked. Ha kell, meg is akadályozom... Azt sem akarom, hogy a motorosom odavesszen...

- Tudtam, hogy hitvány és gyáva vagy. Még a vacak csónakját is többre becsüli, mint egy emberéletet; ember, férfi az ilyen? Nem is kell a motorod, megyek a kis evezőssel...

Erélyesen félrelökte az akadékoskodó fiút, beugrott a kis csónakba, és ellökte azt a parttól. Erős csapásokkal küzdött a hullámokkal.

Laci a két fiúval az első segélykiáltáskor ért a kapu elé. Kiugrott a kocsiból, és rohant a part felé, útközben hánnya le a ruhát magáról. Hallotta a lány veszekedését a gyáván viselkedő fiúval. A cipőt már közvetlenül mellettük rángatta le a lábáról. Dühösen kiáltott fel, mikor a fiúk beugráltak a vízbe, otthagya az úszni nem tudó lányt.

- A patkányok! Otthagyják a süllyedő hajót!

Már minden ruha nélkül volt, mikor egy erősebb szélroham felborította a csónakot; gondolkodás nélkül beugrott a vízbe, erős karcapásokkal igyekezett elérni a felborult vitorlást. Még a hullámok is segítették, hogy hamarabb odajuthasson.

Már ekkor megállapította, hogy nem túlságosan mély a víz, mert a vitorla csúcsa kiállt a vízből. Hamarosan odaért, és lebukott a víz alá.

Dóra ügyesen kormányozta a kis csónakját; előrejutását a szél is segítette, inkább arra törekedett, nehogy a hullámok felborítsák. Amikor Laci már másodszor dugta ki a fejét a vízből, hogy lélegzetet vehessen, már sikerült neki a vitorlarúd kiálló végében megkapaszkodni. A következő pillanatban már két fej emelkedett a víz színére közvetlen mellette. Laci a vízbe esett lányt a hajánál fogva emelte ki.

- Várjon, segíték! Már ő is megfogta fél-kézze az eszméletlen lányt.

- Dóra, maga itt? Drága, aranyos, bátor teremtés, - mondta - amint beugrott a csónakba. Aztán a lány segítségével beemelte a megmentett lányt a csónakba. Dóra csak fél-kézze segített, másik kezével görcsösen kapaszkodott a kiálló vitorlavégbe, hogy ezzel is segítse a csónakot egyensúlyban tartani, és hogy a hullámok nehogy tovasodorják.

- Kislány! Soha, senkinek még nem csókoltam kezét, de engedje meg, hogy a maga kezét most megcsókoljam... Mindig tiszteltem, ha egy férfi bátor, de csodálom, ha egy gyöngé nő az.

Dóra fülig pirult, és engedelmesen odanyújtotta a kezét; gyöngéden megszorította a férfit.

- Most azonban komoly dolog vár reánk. A szél ide segített, de visszafelé akadályoz; innen evezve mi ki nem juthatunk. Nincs olyan ember, aki innen most evezve a partara tudna jutni...

- Akkor mit tehetünk?

- Azt, amit az Ecsedi lápon láttam a pákászoktól; tolni fogom a csónakot... Maga fogja ezt az evezőt, kormányozzon, iránynak vegye a házuk tetejét, én a másik evezővel majd partra tolom. Ugyanis lebukásnál megállapítottam, hogy nem nagyon mély itt a víz, a lapáttal elérem a fenekét. Ketten, egy akarattal fogunk győzni.

Dóra azonnal megértette, engedelmesen a hátsó padkára ült, hogy teljesíthesse Laci akaratát. Az emberfeletti erőfeszítéssel nyomta a part felé; mikor sekélyesebb lett a mélység, már könnyebb volt előrejutni. A parton már apa, anya, s a gyerekek aggódva figyelték az erőfeszítést. Amikor már csak térdig ért a víz, Laci beugrott a vízbe, és úgy vontatta ki a parti homokra a csónakot.

A szülők örömmel ölelték keblükre bátor kislányukat, kérdezősködtek a mentés részletei iránt. Észre se vették, hogy Laci ölbe kapva a megmentett lányt a kocsijába vitte, úgy ruhátlanul akart indítani. A két fiú ment utána kiabálva:

- Laci bácsi! Laci bácsi! Itt vannak a ruhák...

- Emberek vagytok... Azok lesztek... - mondta, és nagy sebességgel elhajtott.

Dóra csak a motor zúgására figyelt fel, de még akkor is nehezen szabadult az ölelő karokból... Körülnézett, sem a megmentett lányt, sem a megmentőjét nem látta.

- Hol az a bátor férfi? Hogy mondjunk köszönetet neki? - szólt az apa.

- Ott megy, viszi a megmentett lányt... Engem pedig szó nélkül itt hagyott - mondta Dóri - és majdnem sírva fakadt.

- Ki volt az a férfi? Honnan ismered?

- Óh, ha legalább azt tudnám, hogy ki volt! Láthattátok! Ez férfi, igazi, ideális férfi! Ott azt hittem, hogy végre rátaláltam, úgy éreztem; de ő szó nélkül itt tudott hagyni... Legalább csak a nevét tudnám!

- Ne sírj, Dórika! - szólt a kisebb fiú. - Mi jól ismerjük, ő a mi legjobb barátunk, a doktor bácsi, Laci bácsi. Éppen jókor érkezünk vissza, azonnal rohant, hogy segítsen. Mondtuk, hogy bátor. Neked is bemutatjuk, lehet, hogy még téged is elvisz kocsikázni...

Majd a nagyobb fiú folytatta a vigasztalást. - Most láthatjátok, hogy a múltkor nem ok nélkül dicsértük, akkor kinevettetek.

++XII++

Dóra az események után a szobájába sietett, ott végigheveredett a heverőn, gondolkozott. Néha mosolygott, örült; néha meg kicsordult szeméből a könny. Örült, ha arra gondolt, hogy végre rátalált; sírt, ha arra gondolt, hogy szó nélkül eltávozott...

Erősen hitte, hogy az a régi ideál, aki a tűzből kimentette; a homlok seb, a lábán most megfigyelt nagy forradások arra mutattak, hogy azt ilyen körülmények között szerezte. Aztán az a hang, amit gyerekkora óta sem tudott feledni; az a hang kérte ma, hogy engedje megcsókolni a kezét... Az a csók jobban melegíti, mint régen a tűz, azt már igazán el nem tudja feledni... Aztán a nevét is tudja...

Az öccsei által említett fekete haj, sötét szem, nem azt mutatja-e, hogy érdeklődik irántam? Talán szerelmes is... óh, ha...

De akkor miért hagyta ott? Ráadásul egy szép lány megmentésére sietett a vízbe, mert hogy az szép, még ő is elismerte. Talán azt szereti. Különben miért sietett volna el vele? Az előbb érzett boldogság továbbúnt, újra a könny csordult ki a szeméből.

Aztán egy elhatározás született elméjében: a tükör elé állt; alaposan végigszemlélte arcát, alakját. Haját lebontotta, az majdnem takarta az egész alakját... Érezte, az elhatározott harchoz neki is van ereje. Ha az szép, biztos, hogy neki sem kell elbújni, az ő fegyverei legalábbis vannak olyan jók, mint azé... Csak a közelébe tudjon jutni, ha kell, autózik, mint a két öcsike, ha az a másik tetszik is neki, igyekszik ő is tetszeni. Már a mai eset is a javára szól, sőt, kapcsolatot jelent.

A gyerekektől is tudja, hogy hol lakik. Tudja, hogy egész nap mivel foglalkozik. Úgy kell neki csinálni, hogy bármerre megy, vele találkozzon, s ha találkoznak, nem térhet ki előle. Annyi biztos, hogy győzni akar, és győzni fog; mert ez a nap bebizonyította azt, hogy az álmolovag nem álom, az ideál megjelent, és hogy az még igazibb lovag, mint amit remélt. Szeretem! Szeretem! Az biztos, hogy szerelmes vagyok, de olyan szerelem, hogy akár én mondom meg neki. Boldog mosollyal az ajkán aludt el.

Másnap, kora reggel bejelentette a szüleinek, hogy pár napra a nénikéjéhez utazik Füredre.

Nénike villája közvetlen a víz partján van, szép kert veszi körül, nagy árnyas fákkal. Strandra se kellett menni, a víz helyben volt. Napozni is lehetett. Ha nagyon meleg volt, az árnyék is kínálkozott a fák alatt.

A szomszéd telektől egy két méter magas kőkerítés választotta el, ugyanis az régen nemesi telek volt, s azok ilyenformán igyekeztek magukat másoktól elkülöníteni.

A kőkert másik oldalán volt egy óriás fa, amit a helybeliek „Héthárs” néven ismertek.

Névét onnan kapta, hogy valóban hét hársfa volt. Valaha magról, közvetlenül egymás mellett kelt ki a hét facsemete, aztán egymás mellett nagyra nőttek, szorosan egymáshoz simulva, annyira összeszorulva, hogy összeforrtak, a törzsük már teljesen egynek látszik.

A hét fa egyetlen óriás fának látszik. A fa a másik kertben szorosan a kerítés mellett nőtt, így a nagy lombsátor mindkét kerten kitűnő árnyas helyet biztosít. Dóri délután ez alá menekült a fülledt meleg elől.

Hosszasan heverészett a zöld pázsiton; ábrándképeket alkotott a jövőre. A magas kőkerítés miatt nem vehette észre, hogy a szomszéd kertben, ahol ugyanolyan árnyékot nyújtott az óriás fa, sőt, ott kertasztal és székek voltak, két férfi jelent meg. Leültek beszélgettek. A jó árnyas helyet nem akarta elhagyni, ezért a beszélgetésnek akaratlan tanúja lett.

A hallgatózást még csak a szemére se vethették, mert ő volt ott előbb.

Eleinte nem is érdekelte a beszéd, de az általa ismert hang felkeltette az érdeklődését. Tudta, hogy a szomszéd egy fiatal mérnök, a hajógyárban van alkalmazásban. A beszédjükből megtudta, hogy gimnáziumi osztálytársak, de a kapcsolatuk nem szakadt meg az egyetemi évek alatt sem. Most nagyon örülnek, hogy véletlenül összeházaszták.

Terveket kovácsoltak, hogyan rendezzék úgy az idejüket, hogy szabadságuk alatt gyakran együtt lehessenek.

Laci részletesen beszámolt a falusi életről, szórakozásairól, azt is megemlítette, hogy ott jobban lehet még szórakozni is, mint városban.

Vadászat, névnapok, születésnapok, disznótorok, neki mind jó időtöltés, mindez a városban hiányzik.

Színház, mozi, opera sem hiányzik, mert felül az autójára, és egy-kettőre már a városban lehet, szerinte többször, mint akik ott laknak. Hetedik-nyolcadik emeleten, zárt ajtók mögött élni, az unalom legjobb okozója.

Ő, ha kilép az ajtón, már az üde levegőt élvezzi, nincs szennyezés, nincs bűz. A városiak ezeket nem ismerik. És végül a beszéd, a beszélgetés; a tiszta, jó, az irodalmit megközelítő; nem az a városokban elharapózott, még a régi tolvajnyelvet is meghaladó, nyakatekert szavak, mondatok...

Egyszóval, ő ott jól érzi magát.

Barátja hasonlóan nyilatkozott a Balaton parton, s ebben Laci is osztozott.

Dóra mindezt hallhatta a kerítés másik oldalán, mert hangosan beszéltek. Nem annyira a beszéd tartalma, mint inkább az érdekelte, hogy Laci hangját hallhatja, és gondolkozásmódját is megismerheti. Később már jobban odafigyelt. A szexualitásról kezdtek vitatkozni. Laci barátja azt vallotta, hogy régen a legtöbb házasságot érdekből kötötték, ma több a szerelmi házasság. Laci pedig ellenkezőleg azt, hogy kevesebb, habár azt ő is elismerte, hogy kevesen kötik össze életüket érdekből. A mai házasságkötés legtöbbször felületesség, könnyelműség, meggondolatlanság, felelőtlenség következménye. A természet által beleoltott nemi vágy olcsóbb, kényelmesebb kielégítése, a fő célja a szeretkezés, ami akármikor könnyen fel is bontható, ha jobb kínálkozik. Az ókori próféták arra gondoltak, mikor a paráználkodást beleiktatták a tízparancsolatba, mert ez valóban paráznaság, szeretkezési cél nélkül. Sőt, ez a jövő, a társadalom tudatos megrablása; melytől kettőt kapott, de még a tőkét sem fizeti vissza; meglopja ötven, de gyakran száz százalékig. Nem az életben betöltött állása, munkája, az igazi foglalkozása, hanem népének, nemzetének sírásója. Különösen a nők hangoztatják, hogy ők élni, szórakozni akarnak, s ennek pedig oka, akadálya a gyermek. Arra nem gondolnak, hogy ez túlságosan rövid ideig tarthat, mert akár te is inkább megnézel egy miniszoknyás tündérkét, mint egy negyvenet meghaladó nőt... az csak úgy juthat morzsákhoz az élet örömeiből, ha nagyon olcsón árusítja ki magát. Aztán jön az elhagyatottság, az unalom. Mennyivel más a helyzet, ahol van gyermek, unoka... - Dórát már kezdte jobban érdekelni a beszéd tartalma is. Laci éppen azt kezdte fejtegetni, hogy amit az ifjúság hirdet, az nem szerelem, hanem csak a felfokozott nemi ösztön okozta szeretkezés, mely a teljesedés után azonnal unottá válik, és alig várják, hogy a társ mielőbb távozzon, de legalább is hagyjon nekik békét. Egyre gyakoribb az összeveszés, ami általában a válóperes bírónál végződik.

- Szerelem, vagy a természet által az emberbe oltott nemi-vágy? Ezt még senki sem tudta eldönteni, de bizonyos, hogy ez a két különemű lényt egymáshoz kergeti; így van ez az állatvilágban is.

- Csakhogy az állat kevésbé állat, mint az ember...

- Hogy érted ezt?

- Úgy, hogy az állat csak ritkán, legtöbbször évente csak egyszer üzekedik, de az ember néha naponta többször is, még ha nem is vágyakozik arra. Aztán az állatoknál az idősebb hím feladata az, az erősebbé azért, hogy fennmaradjon és erős, ellenálló legyen a faj; az ifjú, csenevész még csak közel sem juthat...

- Hiszen éppen ezért harcol a társadalom, hogy az ifjúság kellő nemi felvilágosítást kapjon.

- Jól mondtad, hogy „kellőt, akik AB-re jelentkeztek;” de nem azt kapja, hanem olyat, ami már a gyermeket is kíváncsivá teszi a tiltott-fa gyümölcsére. Nem figyeled a statisztikát? Ebben az évben is meghaladta a kétezret azoknak a tizennégy-tizenöt éves gyermekeknek a száma, akik AB-re jelentkeztek; annak az okozója sem érte el a húsz évet. Nem hiszem el, hogy az ilyen fiatakorúak élvezni tudnák az egyesülés örömét, de csinálják, mert ma ez a szokás, a divat...

- Ezt okos felvilágosítással, neveléssel le lehet küzdeni.

- De nem csak nevelés, hanem törvény kellene, amely a lányoknak húsz, a fiúknak huszonnégy éves korig egyenesen megtiltaná, mert csak akkor érik el a teljességet. Ezt a kort, aki nem éri el, semmi esetre sem engedném AB-re, sőt, a törvény egyenesen kényszerházasságra kötelezné a párokat. Csak így tanulnák meg, azt, hogy a cselekedetükért felelősséget kell vállalni, s az ilyeneket a bíróság se választaná el.

- De a gyerekek nem képesek felnevelni az újszülöttet.

- Felnevelné, ha szükséges, az állam, a társadalom.

- Aztán itt van a női felszabadulás; azt mondja, hogy ami szabad egy férfinak, az szabad a nőnek is.

- Éppen erre vonatkozik, amit mondtam. Sem férfinak, sem nőnek nem szabad... Nem elég a szabadság, a szabadsággal élni is, tudni kell. A másként értelmezi, viselje a következményeket is. Elhíheted, hogy ha így lenne, nem szülnének a gyerekek gyereket, lepadna az abortuszok száma is.

- Nem minden nő tud férjhez menni?

- Ez való igaz, ha okos emberek hozták a törvényt, csak ezekre vonatkozik az egyenlő szabadság; valóban jogos, hogy az ilyen szabadon rendelkezik a testével, lelkével.

- Nem könnyű dolog a nemi ösztönt leküzdeni.

- Nem könnyű, de lehet... Figyeld a sportoló embereket, legalább nyolcvan százalékban tisztán megy a házasságba mind a nő, mind a férfi.

- Éreznek ők is vágyat, ami természetes, de azt le tudják küzdeni.
- Nézd meg a mai fiatalokat! Legtöbbjük legalább tíz centivel magasabb, mint mi.
- De legalább tíz kilóval könnyebbek, mint kellene. A hátuk görbe, mellük beesett, puhahúsúak, gyengék, véznák, csenevészek. Ezt én látom minden nap, a rendelőmben. De mást mutat az, aki sportol. Szerintem azért hordanak sokan körszakállt, hogy mégis férfinek lássák őket; más módon nem is tudnák bizonyítani.
- Szerintem ez túlzás.
- Sajnos, nem; ezt, mint mondtam, naponta látom; különféle okkal magyarázzák. Én csak kettőt ismerek fel ezek közül: az egyke, és a korai nemi élet.
- Magyarázd meg!
- Hatan voltunk testvérek; naponta összeverekedtünk, versenyeztünk, hogy a füstölt csülökkel főtt bableves melyikünk tányérjában fogy ki leghamarabb, hogy sikerrel ismételhessünk. Ha anyánk által nagy gonddal egyenlőnek szánt kolbászt egyik tányérban csak egy picivel hosszabbnak láttuk, mint a miénk, kész volt a veszekedés. A mai egyke csokoládés, cukrászsüteményen, felvágottakon, parizeren nő nagyra, néha még azt is előre megrágja az anyja; válogat az ételeken, kedvére tesznek; kedvez a szülő a féltett csemetéjének, mert legtöbbször a sok abortusz még, ha akarnánk is pótlásról nem tudnának már gondoskodni.
- Ebben valóban igazság van.
- Tegnapai újságokból olvashattad, hogy egy nyolcvanéves öregúr hogy elbánt, hogy ellátta tőle jogosulatlanul pénzt követelő három huligánt.
- Igen, valóban élvezettel olvastam én is.
- Én nem csak olvastam, hanem láttam is a három körszakállast. Ugyanis véletlenül éppen a veszprémi kórházban voltam, amikor behozták a kölyköket. Az egyiknek az orra úgy belapult, hogy a kollégáimnak munkát ad, amíg újra emberformát tudnak belőle varázsolni. A másik négy zápfogától szabadult meg fogorvos közbeavatkozása nélkül, a harmadiknak csak három bordatörése van. Az öreget is jól ismerem, valaha fiatal korában neves birkózó volt, de még most is keményebb a karizma, mint a mai ifjaknak.
- Vagyis azt vallod, hogy a sport segíthet.
- Ezt magamról is tudom.

Abban biztos vagyok, hogy akár több hasonló fiatallal fel merném venni a küzdelmet. Nem a testnevelési órákat kell szaporítani, az kevés; hanem az a feladat: megszerettetni a fiatalokkal a sportot. Természetesen párosulnia kell az egészséges táplálkozással és egészséges életmóddal. Mondhatnám bizonyítéku, hogy nézz rám. Gondolom, hogy megakad rajtam a szeme nem is egy nőnek. Én is sokat köszönök a sportnak, a sok mozgásnak. Annak köszönhetem, hogy nem a testi vágy győzött, hogy tisztán állok majd a leendő házastársam elé, de azt azonban tőle is megkövetelem.

- Ezt én neked elhiszem, de megjegyzem, hogy ilyet nem sokat találhatsz. A mai fiatalság életfelfogása teljesen más; amiket mondtál, az igazán elgondolkoztató.

- Tudod, én nem szeretnék úgy járni, ha tőlem is megkérdezné az asszony, amit az apám egyik önkéntes társától kérdezett egy talpraesett menyecske...

- Mit kérdezett?

- Az uzsoki harcok után apámék a kolozsvári kórházba kerültek. Az orvosok természetesen sietve megreparálták, hogy vissza lehessen vinni újra a frontra. Közben meg is kellett erősödni neki, erre szolgált a lábadozásnak nevezett idő. Ekkor már a városba is kijutottak, s igyekeztek a nélkülözés idejét pótolni, a nők körül kezdtek forgolódni. Irigyelték, mikor egyik társuknak sikerült eredményt elérni egy igen csinos menyecskénél. De pár nap múlva már kérte őket, hogy hódítsák már el tőle. Nagy nehezen bevallotta, hogy az esetek után mindig megkérdezte tőle:

- „Hát csak annyi, önkéntes úr?”

Dóra a kerítés másik oldalán elpirult. Ez érthető is nála, mert nem ismerte, de mégis értette, amit ki akartak fejezni... Laci folytatta a beszélgetést.

- Tudod, az apám az első világháború idején nagy betyár volt; úgy gondolkodtak, hogy úgyis meg kell döglenni, hát minden mind-egy! Ószintén elmondott nekem mindent, még azt is bevallotta, hogy vele is megesett, hogy kilépett a hámból, mert a szépet mindig szerette. A felesége mégsem volt féltékeny, mert a házastársi kötelességének ilyenkor még pontosabban igyekezett eleget tenni. A végén nevetve még azt is hozzátette:

- Fiam, nézd meg a fejemet, nyolcvan éves vagyok. Habár dere-sedni kezd, de mind megvan a haj a fejemben.

- Hallottad-e, hogy a fiatal mostohád valaha is panaszkodott volna?

- Csak nem azt akarod ezzel mondani, hogy...?

- De pontosan azt. Igaz, hogy az ilyen természeti ritkaság, de néha előfordul. Ezt igazolja, hogy a mostohám, aki nem idősebb nálam, a múltkorában is kijelentette: apád sohasem öregszik meg; sohasincs nyugtom tőle.

- Előbb az öreged hajáról beszéltél; mit akartál azzal mondani?

- Egy külföldi orvosi folyóiratban olvastam, hogy egy világhírű professzor azt vitatja, hogy a kopaszodást az okozza, hogy szűnik a nemihormon-termelés, de legalábbis szűnőben van. Ne csodaszert keressenek az emberek kopaszodás ellen, hanem éljenek rendes életet, nem fog kihullani a hajuk. Azóta én is figyelem. Olyan válókere-seteknél, melyet az asszony indított, több mint nyolcvan százalékban kopaszodik a férj, de legalább is magasodik a homloka. Figyeld meg, hogy a negyven éven alatti férfiak ötven százaléka kopaszodni kezd. Szerintem az oka: a fejetlen korban megkezdett nemi-élet. - Ezt a vitát még folytathatjuk, de most zárjuk le, szolgálatba kell mennem. Kezdem érteni, hogy még nem házasodtál meg, annak mi oka lehet?

- Jól sejtet. Amit már meséltem neked, az első szerelmi csalódás nagy hatással volt rám, mert én azt a nőt igazán szerettem. Jó idő telt el, míg ki tudtam törölni az emlékezetemből. Már évek óta elfeledtem. Nagy elégtétel nekem az, hogy a napokban pontosan öt mentettem ki a vízből egy aranyos kislány segítségével, és hogy idejében kórházba vitte, amivel megmenthettem az életét. De azt is mondtam, hogy azt a segítőtársat, azt a feketehajú, sötét, tüzes tekintetű, bátor kislányt az örülésig megszerettem. Ugyanaz, akit hat év előtt kihoztam a tűzből. Te is ismered, így igazat adhatsz nekem. De még mindig félek, egy második csalódást nem tudnék elviselni.

Igaz, nála nem is tudom feltételezni azokat, amikről itt vitatkozunk. Aztán kettőn áll a vásár: én szeretem, de még az is szükséges, hogy ő is úgy érezzen. Kísérletezni fogok...

- Szervusz! Szaladok. Holnap ugyanitt találkozunk.

Dóra örömében majd' kibújt a bőréből, hogy két férfi gyanútlan, őszinte beszélgetését így kihallgathatta. Mert mi volt ez? Egy olyan szerelmi vallomás, amelyet nem sok nő hallott eddig.

Már csak arra van szükség, hogy alkalmat adjon arra, hogy ezt neki személyesen is megismételhesse. Mindig érezte, hogy ő nemhiába vár az álomlovagjára, aki egyszer elérkezik. Hallotta, hogy a két férfi távozik. A kerítés végéhez szaladt, látni akarta, hogy Laci merre megy; jól megfigyelte, hogy haza, a lakására ment. Határoznia kellett, hogy mit tegyen? Vagyis az egészet végiggondolta, egészen a tűzvész pillanatától. Értékelné tudta, hogy mi történt; hogy egy gyereklány beleszeret a megmentőjébe, azon nem is lehet csodálkozni, viszont mégsem várhatja el a megmentőjétől, hogy ő, a felnőtt szerelmes legyen egy gyerekbe.

Ez magyarázza azt, hogy sokáig nem is találkozhattak. Csak egy volt, ami érdekelhette, a haja még a csitrinél is feltűnt. Jól érezte ő, hogy ez ígéret a jövőre. Aztán meglátta őt, mint lányt, akkor az érdeklődése felébredt; lassított mindig a kocsijával, míg előttük elhaladt. Majd az öcsikéit kocsikáztatta. Aztán a megmentési jelenet volt a döntő... Most az ellesett mondatokból megtudta azt is, hogy miért tartózkodó. Fél a csalódástól, ami a mai fiatalokat ismerve, érthető is. Azonban kérdés, hogy lehetne meggyőzni, hogy ő egészen más, mint a többiek... a nyári szabadság rövid; addig dűlőre kell vinni mindent. Ez nehéz lesz. Még egyszer gondolatban végigszaladt az eddig történeteken. Haját oltalmazva vállára kapta, kivitte a lángoló pokolból. Ez nem több, mint két-három perc... Egyszer találkozott az úton egy olyan férfival, akinek a homlokán egy sebhely volt. Valamit érzett akkor, hogy ő lehet... Többször kocsikáztatta az öccseit, s ő a teraszról nézte, bizonyára az is őt; de nagy a távolság... Egyedül az öcskösök fecsegése jelentett konkrétabbat, mikor dicsérték a nővérük fekete haját. Aztán a mentés. Láthatta, mielőtt a vízbe ugrott, de az a megfigyelésre nem alkalmas. Az elegendő, amivel nagy hatást tett rá, az, hogy bátran kievezett oda. Óh, az emlékezetes kézcsók! Még inkább a szó, a hang, ahogyan akkor szólt hozzá, fölért egy szerelmi vallomással... De aztán el is tűnt, azonban már tudja, hogy miért...

A végén, barátja előtt szóval is kijelentette, hogy örülésig szereti őt, de még mindig fél a csalódástól. Ez adta neki a megmentő eszmét; hiszen neki csak azt kell bebizonyítani, hogy csalódásra nincs oka. Már tudta is, hogy mit fog tenni. Szokatlan, de biztos mód, ráadásul sietnie kell, mert lejárhat a szabadsága. Felugrott, felöltözött, táskájával a Marina szállóhoz sietett, szobát bérelt. A portástól megtudta, hogy a szobájában van telefon, hetvenes szoba.

Mihelyt felért oda, már tárcsázott is. - Halló! Ki beszél? A tanár úr? Csak azt szeretném tudni, hogy otthon van-e a lakója! Tudom, hogy az orvos... Nagyon kérem, hogy mondja meg neki, hogy sürgősen orvosra van szükségem, és ő van legközelebb... hogy miért? Nagyon különös érzésem van, azt kell hinnem, hogy abortálni fogok... Mondja, hogy nagyon szépen kérem, siessen!... Köszönöm.

Aztán azonnal a szülei számát hívta: - Halló! Te vagy ott, apucikám? Üljetek azonnal az autóba, és siessetek ide! Hogy honnan telefonálok? Itt vagyok a Marinában, szobaszám hetvenhetes. Hatra ideérték. Várunk a vőlegényemmel... Egon? Dehogy, nem vagyok hülye, hogy egy hülyét válasszak vőlegénynek. Tudjátok, hogy különösen a gyávákat ki nem állhatom... Ő csak hallgassa a hanglemezeit... hogy akkor ki a vőlegény? Egy igazi férfi... Tetszeni fog nektek... Majd megtudjátok itt. Siessetek! Csókollak! - Ekkor jutott eszébe, hogy hívta az orvost, de nem mondta, hogy hol keresse. Újra feltárcsázta a tanár lakását. Halló! A tanár úr? Ne haragudjon, hogy újra zavarom... Igaz, nem mondtam meg, hogy hol keressen? Nagyot nevetett rajtam, hogy nem mondtam hová siessen. Igaza van neki, valóban igazi nő vagyok. Kérem, mondja neki, hogy a Marinában a hetvenhetes szobában várom... Köszönöm.

Mosolyogva várta, hogy Laci megérkezzen. Biztosan tudta, hogy jönni fog, mert arra az orvosi esküje is kötelezi. Nem mondta, hogy ki hívja, csak annyit tudhat, hogy nő a hívó fél, és hogy milyen célból kér orvosi segílyt. Kicsit ő is kegyetlennek tartotta azt a módot, ahogy ő próbál, de érezte, hogy ez mégis jó, és sikerhez vezet. Míg ezt végiggondolta, már hallotta is a közeledő lépéseket. A tanár lakása nem volt messze a Marinától. Kopogás hallatszott, és a „szabad” szó után az orvosi táskával kezében belépett a szobába Laci.

- Jó napot! Ki van itt? Hol van a beteg? Csak akkor vette észre Dórit, aki az ajtó mögül lépett elő.

- Maga?... Dóra, maga hívott? Hol a beteg?

- Tudja a nevem, tehát rám ismert... Én már régebben felismer-tem magát... Én telefonáltam, én kértem ide, hogy engem megvizsgáljon... - Laci elsápadt, haragos ráncok jelentkeztek a homlokán; nyers hangon mondta:

- Maga? Maga hívott, hogy abortuszt vár? Ugyan más a körzeti orvos, de ha engem hívott, kötelességem megjelenni.

- Nekem kizárólag magához van bizalmam, ezért kértem magát...

- Nem érdekel. Feküdjön hanyatt a heverőn. Megvizsgálom!

- Levetközzem egészen? - közben huncutul kezdett mosolyogni.

- Hagyja a felesleges fecsegést! Nem kell levetkeznie, elég, ha felhajtja a ruháját...

- De maga nem is kérdez semmit, mint azt az orvosok szokták.

- Azt hiszi, hogy én, mint orvos nem tudom, hogy mi lehetett az előzmény, ha valaki abortál?

- Márpedig én előbb beszélek; és valamit tudni akarok... és valamit tudni akarok; innen ki nem megy, amíg nekem nem felel.

- Micsoda komédia? Miért ne mehetnék? - mondta haragosan.

- Azért, mert én bezártam az ajtót...

- Nem értem, ennek tudni kell az okát, de siessen, dolgom van.

- Eddig nem tudtam, hogy miért kerül, ma már tudom, és azért kérek a kérdéseimre feleletet...

- Jó, hallgatom... Ha szükségesnek tartom, felelek.

- Első kérdésem: mitől van sebhely a homlokán? Párbaj? Nőért?

- Erre felelhetek: nem párbaj, több annál, egy nő sem érdemelne meg, hogy egy férfi vívjon érte... Más elemek is vannak a világon...

- Én azt hiszem, hogy van olyan nő... Az elemet is ismerem, az ókoriak azt is elemnek ismerték, az a tűz... sőt, azt is tudom, hogy azt a nőt azután is minden veszélytől megóvná, talán még akkor is, ha bűnös, mert maga azt szereti, még akkor is, ha kételkedik is benne...

- Jó, elismerem, hogy a tűz...

- Hogy bokától fel a csípőig is a tűz...

- Azt is észrevette?

- Sőt, a viharban is éreztem azt a csókot, melyet akkor a kezemre kaptam; azt, hogy én vagyok az első, akinek megcsókolta a kezét, mert az megérdemli. Óh, ha arra gondolok, még most is jobban éget, mint akkor a tűz...

- Annál megbocsáthatatlanabb, hogy éppen engem hívott, hogy megvizsgáljam... Nem sejtette, hogy nekem ezzel fájdalmat okoz?

- Sőt, nem is tettem volna mást. Az én jövőendő férjem tisztán lép a házasságba, a leendő feleségének nincs más módja, hogy a maga tisztaságát bizonyíthassa, mit orvosnak, tudnia kell, hogy nemcsak az abortuszt, de annak az ellenkezőjét is meg lehet állapítani. Most tehát követelem, hogy vizsgálja meg!

- Dóra! - Édes! - meg tudsz-e nekem valaha is bocsátani?

- Lacikám, én tudom a nevedet, te is tudod az enyémet.

Nem gondolod, hogy illő volt már egyszer be is mutatkoznunk? Pláne, hogy szavaidat szó szerint idézzem, mikor nyakig szerelmes vagy belém... Ha én már gyermekkorom óta nyakon felül szerelmes voltam az ismeretlen megmentőmbé. Sajnos, a lovag kételkedett a tisztességemben, kénytelen voltam bizonyítani, hogy a jövőendő feleséged nem érdemtelen; nem csak szeretheted, de becsülheted is.

- Bocsáss meg nekem! - Két térdre ereszkedett és simogatni kezdte a lányka kezét, centiméterenként haladva mindenütt, ahol érte az ujjá hegyéig, Dóra a másik kezével simogatta a fiú fejét. Aztán közben mesélgették egymásnak az elmúlt hat év történetét. Aztán Laci nagy sokára megkérdezte:

- Hogy találtad ki a legtitikosabb gondolataimat? - Tudod, édes, most valóban igaz lett a régi közmondás: Még a falaknak is füle lehet. Ma volt... óh, áldott fa az a Héthárs, s alatta a kőfal. Ott voltam ugyanazon a fa alatt, de én voltam ott hamarabb, így nem hibáztam azzal, hogy kénytelen voltam végighallgatni két férfi nekem szánt, ezért biztosan őszinte és igaz beszélgetését... Ilyen hamisítatlan szerelmi vallomást még nem hallott egy szerelmes fruska sem. Gondolhatod, hogy milyen jólesett nekem azt hallani. De aztán ennek a vastagnyaknak be kellett bizonyítani, hogy nem vagyok érdemtelen, engem becsülni is lehet. Félttem, hogy lejár a szabadságod. Hogy tudtam volna más módon bizonyítani... Érdekes, mikor bejöttél, olyan haragos ráncokat láttam a homlokodon, és most nyoma sincs; elismered-e, hogy én is vagyok legalább olyan jó orvos, mint te...

- Sokkal több vagy; az én feketehajú, sötét csillogó szemű anygálom vagy, aki nem mondta, de mégis tudom, hogy megbocsátott. Megtanított arra, hogy a szerelemhez, megbecsüléshez még a biza-lom is hozzátartozik. Azt még csak nem is figyelmezteti arra, hogy nem azt tesszük, amit a filmek, regények ilyenkor előírnak: Látod?

Én ezt tartom igaz szerelemnek, csak simogatjuk egymás kezét, haját, és ez ugyanúgy boldogít mindkettőnket, mint az úgynevezett forró jelenetek...

- Csacsikám. Ez természetes. Nem csak a forró jelenet előtt, de utána talán még jobban simulunk, simogatjuk egymást... Ez most egy előjáték volt, hogy annál édesebb legyen, ami ezután következik. Nézd! Itt vannak a szülők, hogy áldásukat adják, és megfigyeljék, hogy a jegyesek első igazi csókjába mennyi édesség fér bele.

Aztán nem várta, hogy Laci kezdje, de a nyakába ugrott.

Bebizonyította, hogy előgyakorlatok nélkül is lehet olyan igazi csókot adni annak, akit igazán szeretünk...

- Anyuci! Apuci! Dórától tanultam, hogy így kell szólítani titeket. Ne haragudjatok a kislányotokra, mert bebizonyította, hogy bátrabb, mint a jövődő férje. Én nem merem még megkísérelni, hogy feleségül kérjem; ő megtette! Eddig nagyon egyedül voltam, de már van nekem is játékszerem...

Levegőbe kapta olyanformán, mint a jégtáncosok szokták, vagy a balett-művészekről látta, s a komoly doktor bácsi talán életében először táncolt.

Legérdekesebb volt az, hogy Dóra nem haragudott azért.

❧ Vége ❧

Szüleim fényképe 1944-ben
Szászrégenben készült. Édesapánkat
a második világháborúba is behívták,
egy munkás-százas tisztjeként
szolgált a hazát.